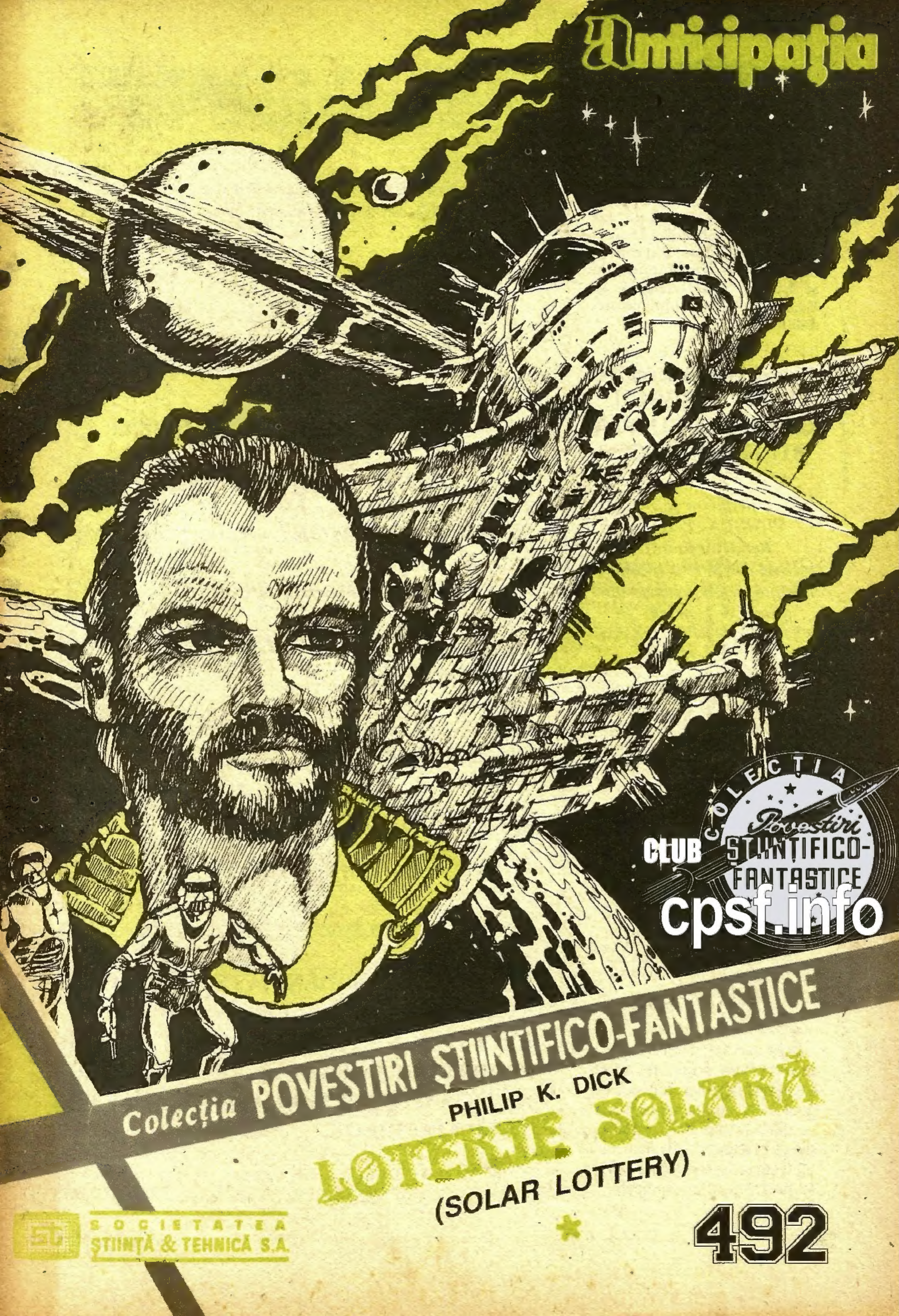
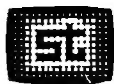

Anticipația
COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
CLUB
cpsf.info
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
PHILIP K. DICK
LOTERIE SOLARĂ
(SOLAR LOTTERY)
*
SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.
492

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA

Redactor şef:
VIORICA PODINĂ
Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" SA:
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta:
WALTER RIESS
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon 17 72 44 sau 17 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr.1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267), precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr.492/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

SUMAR

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

OVIDIU BUFNILĂ

CAIN & ABEL

Nu mai murise nimeni de foarte multă vreme.

Ursula grăsanca, spunea că asta s-ar datora unor forțe cosmice. Ursula fierbea crenvurști și uneori o făcea pe nebuna. Spunea de pildă, despre mine, că aș fi un masochist pervers de vreme ce apropierea morții îmi dădea furnicături sub piele.

În copilărie înmormîntam cu mare pompă pisici sfîrșite de bătrînețe, fluturi striviți de furtună, broaște uscate de caniculă. Foloseam staniol, flori de hîrtie, ba chiar o trompetă ruginită pe care o lăsase moștenire un unchi de-al meu, fost combatant în primul război mondial.

Chioșcul Ursulei, vopsit în dungi galbene și portocalii, era liniștit și răcoros. Mesele ovale erau pline de pete lucitoare de bere, iar scaunele, vechi, cu vopseaua scorojită, scîrțîiau la fiecare mișcare.

Prima halbă Ursula ți-o oferea pe gratis.

Punîndu-mi dinainte farfuria cu crenvurști, Ursula spunea:

- Jobenul ți-e găurit, ghetele scîlciate, fracul zdrențuit! Al cui ești tu, copil rătăcit?

Aburul cazanului urca cu repeziciune spre tavan, descompunîndu-i chipul. Atunci mă speriam pentru că obsesii ale copilăriei mi se cuibăreau din nou în suflet.

Încă de mic am fost convins de misiunea nobilă pe care o aveam de îndeplinit pe Pămînt. Știam tot felul de cîntece pline de o nuanță gravă și puteam spune, cu ușurință, dintr-o privire, ce înmormîntare s-ar cuveni cutărui sau cutărui răposat.

Mă născusem spre a îndeplini funcția de asanator al materiei organice ce lua drumul către mama-natură.

Golind însă halbă după halbă, am simțit într-o bună zi că Universul mă cheamă cu stăruință și că cineva sau ceva încearcă să iasă din mine.

Am strigat-o atunci pe Ursula...

...Ursula era pretutindeni ascunsă, în fiecare mișcare, în întuneric, rîzînd pe înfundate, în bătaie de joc, plîngînd, zburînd peste apele întunecate, deghizîndu-se în mireasă, mereu flămîndă, bătînd din palme, călare pe un înger, rostogolind soarele către marginea Pămîntului, întunecînd lucrurile, înghițindu-le, jucîndu-se cu mine de-a baba-oarba, topind zăpezile, răscolind nisipul, ofilind florile, suflînd un abur verzui peste fotografiile noastre de familie, tulburînd liniștea paturilor cu rîsul ei amețitor, femeie atotcuprinzătoare, ah înșelătoareo, desfrînato, nebuno, dansînd fantomatic în urma cortegiului, strîmbîndu-te, Ursula, femeie cu o mie de chipuri...

Ursula s-a apropiat de masa mea și m-a privit cu blîndețe. Și mi-a spus:

- Am o mie de ani. Poate că am și murit, dar lumea nu vrea să se împace cu gîndul acesta. Nu mă mai iubi!

- Aiurezi, i-am strigat dezbrăcîndu-mă cu

înfrigurare.

Așa, gol, m-am aruncat de pe ponton.

Ursula a deschis larg ferestrele și a început să cînte.

Marea strălucea orbitor în bătaia soarelui și doar vocea Ursulei tulbura liniștea lumii.

Ursula cînta cam așa.

Uimită sînt văzînd a ta trufie
prietene, și-aceasta mă sfîșie
nu-i drept să mi te ia o alta mie
orice ți-ar spune, ori cu ce să țe-mbie..

Marea era caldă.

Vocea Ursulei se rostogolea cuprinsă de tristețe în timp ce eu mă căzneam să scap de mirosul de tămîie.

M-am îmbăiat zile și nopți în șir.

După miezul nopții, marea se umplea de tot felul de ființe care ieșeau din adîncuri. Acolo, în adîncuri, sufletul meu parcă nu mai era al meu!

Nu voiam să mor.

Și, dintr-o dată, am început să urăsc marea, pămîntul și cerul.

Nu mai murise nimeni de foarte multă vreme. Era, știam, doar un răgaz.

Ursula era tot mai convinsă că totul se datora exploziilor din soare.

În zori, lumini multicolore pluteau pe deasupra întinderilor, amețindu-ne într-atît încît am început să ne citim unii altora gîndurile.

Noaptea, Ursula punea la fereastră un felinar și mă aștepta cu un prosop curat și cu un lighean cu apă de trandafir. Mă privea surîzînd. Striga, în bătaie de joc.

- Iată-l pe antreprenorul de pompe funebre proaspăt primenit și, vai, stîmit de parfumul pătrunzător al Ursulei!

Marea mă disprețuia. Lumina mă disprețuia. Ea, femeia, mă disprețuia. Unica mea îndeletnicire mă însingura, iar disprețul acela universal nu era decît teama deghizată.

Pentru că, asemenea nouă, marea, pămîntul și cerul se vor sfîrși într-o bună zi.

Așa gîndea Ursula și eu chicoteam aflîndu-i gîndurile!

Nu mai murise nimeni de foarte multă vreme, ghetele mele se rupseseră, iar eu mă simțeam foarte singur.

Ursula bombănea de dimineață și pînă seara că habar n-am să fac dragoste și că nu eram, astfel, bun de nimic.

Te devora Ursula, te sfîrșea și-apoi te disprețuia.

Și asta pînă în noaptea cînd Celălalt se născu din mare.

Tocmai înotam spre țărm cînd am auzit o răsuflare întretăiată în urmă. Întunericul era gros să-l tai cu cuțitul, dar cînd a ajuns pe țărm am putut să-l cercetez în voie. Era la fel de înalt și avea, ca și mine, o cicatrice pe obrazul drept.

Vîntul solar, nevăzut, fecundînd marea, iată, mă adusese pe lume pentru a doua oară.

Marea îi mîngîia picioarele, stîncile se netezişeră în calea lui, iar cerul și pămîntul păreau să nu se teamă de el.

L-am lăsat să mi-o ia înainte...

Ca niciodată pînă atunci, Ursula a rîs și a făcut o dragoste nebună. I s-a dăruit cu frenezie și a cîntat veselă pînă în zori.

M-au trezit țipetele sale înnebunite. Adormisem pe plajă înfiorat de misterioasele influențe ale astrelor asupra noastră.

Chioșcul era dărăpănat și pe coș nu se zărea ieșind nici urmă de fum.

Trupul Celuilalt, gol, prăbușit pe pat, îl copia tulburător pe al meu.

Ursula îmbătrînise și gemea chircită pe un scaun. În timp ce-l aruncam în valuri, mi-a strigat:

- Știai! Știai că dacă voi fi fericită măcar o dată vei ucide! Spune-mi, cine sînt eu, cine sînt, antreprenorule?!

Am izbucnit în rîs și-am luat-o la fugă pe plajă.

- Cine sînt?! Cine sînt eu antreprenorule?! a răsunat o vreme, în urma mea, strigătul nedumerit al morții.

ROBERT SHECKLEY

ZIRN ABANDONAT, PALATUL JENGHIK ÎN FLĂCĂRI, JON WESTERLEY MORT

Deformată de zvonuri înspăimîntătoare, știrea ne-a parvenit neclară.

- Sfîrșitul ni se apropie, spuse Charleroi. Privirea i se ridică și cuprinse întregul Pămînt. Va fi un mausoleu frumos, adăugă el.

*

- Vorbele tale sînt ciudate, zise ea. Și totuși, purtarea ta mă atrage... Apropie-te, străine, și deslușește-mi.

*

Am pășit îndărăt și-am tras sabia din teacă. Înapoia mea s-a auzit un șuier metalic; Ocpetis Marn își scosese și el spada, iar acum, spate în spate, așteptam apropierea hoardei Megenthilor.

- Scump va fi prețul vieții noastre, Jon Westerley, vorbi Ocpetis Marn, cu sîsîitul gutural specific rasei Mnerienilor.

- Adevărat grăiești, i-am răspuns. Înainte de sfîrșitul zilei, nu puține fi-vor văduvele care vor dansa Bocetul Trecerii.

- Și destui tați nemîngîiați, încuviință el, vor face sacrificiul cel singuratic Zeului Morții.

Amîndoi am surîs, auzind vorbele de îmbărbătare ale celuilalt. Totuși, situația era disperată. Masculii Megenthi înaintau încet, implacabil peste pajiștea acoperită cu mușchi verzi și stacojii. Își pregătiseră *raftii* - cuțitele lungi, curbe și cu două tăișuri, ce răspîndiseră teroarea prin ascunzișurile cele mai tainice ale civilizației galactice. Am așteptat.

Primul tăiș se lovi de sabia mea. Am parat și-am ripostat, străpungînd gîtul adversarului. Se clătină, împleticindu-se îndărăt, și m-am încordat în așteptarea următorului potrivnic.

De data aceasta, doi Megenthi se năpustiră spre mine. Auzeam icnetele sacadate ale lui Ocpetis, tăind și ciopîrțind cu spada. Într-adevăr, situația noastră era complet disperată.

M-am gîndit la nemaîntîlnitul concurs de împrejurări care mă adusese în postura aceea. M-am gîndit la Orașele Pluralității Terrane, a căror existență atîrna de rezultatul, sortit deja pieirii, impasului actual. Mi-am amintit de toamna din Carcasonne, de diminețile cețoase din Saskatoon, de ploaia oțelie căzînd pe Colinele Negre. Oare aveau toate să dispară? Cu siguranță, nu! Și totuși... de ce nu?

*

- Acestea sînt datele, i-am spus calculatorului, aceasta este situația noastră. Fă-ne hatîrul și rezolvă problema, salvînd viețile noastre și viețile celor de pe Pămînt.

Calculatorul răspunse.

- Problema nu poate fi rezolvată.

- Atunci, cum să salvăm Pămîntul de la distrugere?

- N-o faceți, zise calculatorul.

Am plecat abătuți. Însă Jenkins rosti:

- Ce dracu'! a fost doar părerea unui calculator!

Ne-am regăsit buna dispoziție. Am înălțat din nou frunțile. Am hotărît s-auzim și alte opinii.

Țiganca întoarse cartea. Era Judecata de Apoi. Am plecat abătuți. Însă Myers rosti:

- Ce dracu'! a fost doar părerea unei țigănci!

Ne-am regăsit buna dispoziție. Am înălțat din nou frunțile. Am hotărît s-auzim și alte opinii.

*

Singură ai spus: „<<Pe fruntea lui, o floare strălucitoare de sînge.>> M-ai privit straniu. Trebuie oare să te iubesc?".

*

Totul a început atît de neașteptat... Forțele reptiliene ale Megenthului, atîta vreme pașnice, porniră brusc să se extindă, datorită serului primit de la Charles Engstrom, telepatul megaloman. Jon Westerley fu rechemat în grabă din misiunea sa secretă pe Angos II. Westerley avu neșansa absolută de a se materializa într-un cerc de Forță Neagră, datorită trădării necugetate a lui Ocpetis Marn, credinciosul lui tovarăș Mnerian, care, fără știința lui Westerley, fusese capturat în Sala Oglinzilor Plutitoare, iar controlul minții sale fusese preluat de trădătorul Santhis, conducătorul Childei Entropice. Acela a fost sfîrșitul lui Westerley și începutul sfîrșitului nostru.

*

Bătrînul era letargic. Am desfăcut legăturile care-l fixau în scaunul de pilotaj ce mocnea înăbușit și-am simțit izul dulce-sărat-acrișor al mangineei - drogul cel perfid, crescînd numai în grotele Ingidorului, a cărui influență ne corupsese santinelele de-a lungul Zidului Centurii Stelare.

L-am scuturat cu

brutalitate.

- Preston! am strigat. În numele Pămîntului, în numele Magdei, în numele a tot ceea ce iubești... spune-mi ce s-a întîmplat?

Ochii i se rostogoliră în orbite. Gura îi zvîcni. Cu un efort uriaș, rosti:

- Zirn! Zirn e pierdut, e pierdut, e pierdut!

Bărbia îi căzu în piept. Moartea îi recompuse trăsăturile.

Zirn pierdut! Mintea îmi lucră furibundă. Asta însemna că Trecătoarea Stelei Mărețe era deschisă, că acumulatoarele negative nu mai funcționau, iar soldații roboți erau copleșiți. Zirn era o rană prin care avea să se scurgă sîngele vieții noastre. Oare mai exista vreo cale de scăpare?

*

Președintele Edgars privi telefonul azuriu. Fusese avertizat să nu-l utilizeze decît în cazul celei mai înspăimîntătoare catastrofe, și poate chiar nici atunci. Totuși, situația actuală nu justifica...? Ridică receptorul.

- Recepția Paradis, domnișoara Ofelia.

- Sînt Edgars, președintele Pămîntului. Trebuie să vorbesc urgent cu Dumnezeu.

- Momentan, Dumnezeu lipsește din birou. Pot să vă ajut cu ceva?

- Știți, spuse Edgars, sîntem în pragul unei situații de-a dreptul îngrozitoare. Adică... se pare că este sfîrșitul total.

- Total? repetă domnișoara Ofelia.

- Nu... nu, *literal* vorbind. Este vorba de distrugerea noastră. Pămîntul și toate celelalte... Dacă l-ați putea anunța pe Dumnezeu...

- Deoarece Domnul este atotștiutor, sînt convinsă că problema îi este cunoscută.

- Bineînțeles... totuși, m-am gîndit că dacă i-aș putea vorbi personal...

- Mă tem că nu este posibil. Îi puteți lăsa un mesaj. Dumnezeu este bun și drept și sînt sigură că va analiza problema dumneavoastră și va face ceea ce este drept și cuvios. Este minunat, să știți! Îl iubesc pe Dumnezeu!

- Cu toții îl iubim, replică trist Edgars.

- Mai este ceva?

- Nu... Ba da! Pot vorbi cu domnul Joseph J. Edgars?

- Cine este persoana?

- Tatăl meu. A murit acum zece ani.

- Îmi pare rău, domnule. Nu este permis.

- Puteți, cel puțin, să-mi spuneți dacă este acolo, sus, cu ceilalți?

- Îmi pare rău, dar n-avem voie să divulgăm asemenea informații.

- Bine, atunci îmi puteți spune dacă există ***cineva*** acolo, sus? Vreau să spun, există cu adevărat o viață de apoi? Sau poate, ești numai dumneata și cu Dumnezeu? Sau, poate, numai dumneata?

- Pentru informații referitoare la viața de apoi, răspunse domnișoara Ofelia, vă rugăm să luați legătura cu cel mai apropiat preot, pastor, rabin, imam sau oricare altă persoană de pe lista autorizată de reprezentanți ai Domnului. Vă mulțumim pentru apel!

Se auzi un sunet suav de clopoței. Apoi, legătura se întrerupse.

- Ce-a zis Barosanul? întrebă generalul Muller.

- Am vorbit cu secretara lui; m-a dus cu vorba...

- Eu, personal, nu cred în superstiții de genul lui Dumnezeu, zise generalul Muller. Chiar dacă se întîmplă să fie adevărate, mi se pare mai sănătos să nu cred. Îi dăm drumul?

Îi dădură drumul.

*

Declarația robotului care s-ar fi putut să fie Dr. Zach:

„Adevărata mea identitate constituie o taină pentru mine; o taină care, în condițiile actuale, nu mă aștept să fie dezlegată. Am fost însă în palatul Jenghik. I-am văzut pe războinicii Megenthi revărsîndu-se peste balustradele purpurii, răsturnînd candelabrele, zdrobind, ucigînd, distrugînd. Guvernatorul a murit cu spada în mînă. Garda Terrană s-a retras în Foișorul Durerii și, după o luptă teribilă, a pierit pînă la ultimul om. Doamnele de la curte s-au apărat cu pumnale micuțe, simbolice. Au fost răsplătite cu o moarte iute. Am văzut incendiul cel uriaș mistuind vulturi din bronz ai Pămîntului. Supușii fugiseră de mult. Am privit palatul Jenghik - zidirea aceea măreață, consemnînd limita cea mai îndepărtată a suveranității Pămîntului, năruindu-se fără nici un sunet în țărîna din care se înălțase. Atunci am înțeles că totul era pierdut și soarta Terrei - planetă al cărei fiu credincios mă consider, în ciuda faptului că am fost (probabil) construit și nu creat, produs și nu născut - soarta divinei Terra, spun, era de a fi complet distrusă, pînă ce n-avea să mai rămînă nici măcar fantoma unei amintiri."

*

- Singură ai spus: „În ochiul lui a explodat o stea". În această ultimă zi, trebuie să te iubesc. Zvonurile s-au întețit în seara asta, iar cerul este roșu. Îmi place cînd întorci astfel capul. Poate este adevărat că nu sîntem decît pleavă între fălcile de fier ale vieții și morții. Totuși prefer să măsor timpul după propriul meu ceas. De aceea, fug înaintea semnelor. Fug împreună cu tine.

Este sfîrșitul, te iubesc, este sfîrșitul.

Traducere de
MIHAI-DAN PAVELESCU

MARIUS ALECU

ŢEAPA

Era frig în noaptea cînd am început să-l facem pe tip după dorinţa ei. David Langford, ne spusese Elma. Era frig şi auzeam pocnetul protezelor dentare ieftine, căzînd pe trotuarul de sub mansarda lui Alex. Pe reflectorul de la intrare, montasem un generator de cîmp de înaltă frecvenţă, care modifica structura moleculară a bioadezivului de pe gingii - după cîteva secunde, beţivii întîrziaţi îşi simţeau gura pungă şi vărsau. Dar cu ochii pe trupul lui Goliath Stone, soţul Elmei, neglijam amănuntul ăsta.

- Intru! am gîlgîit cînd a venit timpul şi am apăsat pe mînerul perforatorului. Acul subţire de cîţiva microni s-a înfipt în calota craniană, dar Alex nu se lăsase surprins şi deja tasta nebuneşte. În retinele mele explodară imagini: un braţ vînjos, ridicînd încet termosul cu ceai fierbinte, două degete desprinzînd o garoafă roşie dintr-un buchet, un picior alunecînd nesigur înaintea celuilalt pe un pavaj stropit de ploaia primăvăratică, o palmă întipărindu-se purpurie pe obrazul alb al Elmei, vibraţia coardelor vocale şi urletul dement, corpul măsliniu al amantului încastrat în trupul Elmei, Elma şi iar Elma. Elma, tîrfa... Elma cu chip angelic şi Elma, copilăroasa... Măştile Elmei... Şi multe altele...

- Gata, gagiule, am auzit într-un tîrziu susurul veninos al lui Alex, l-ai prins la fix. Amintirile, gesturile, comportamentul, chiar şi ticurile lui cînd făceau dragoste. Ştii, mi-a aruncat o privire ironică, începuseşi să dai din fund într-un mod cît se poate de lamentabil... Dar celălalt, amantul, ce prestaţie! Cel puţin, aşa reieşea din amintirile soţului ei...

N-am răspuns. În faţa mea, pe monitorul MISHA-IBM, se derulau cifre, parametri, grafice, scheme ale unor segmente ADN şi ARN. Încă năvăleau peste mine, precum valurile unui ***remember*** despre mare, ritmurile cordului său, sîngele pulsînd în canalele îngustate de colesterol, sau aidoma unor scîntei de scurtcircuit, semnalele scurgîndu-se peste axoni şi scufundîndu-se dincolo de neurileme. Încă îmi vibrau organele interne în cadenţa mişcărilor peristaltice din corpul cu epiderma flască, întins pe lenjeria murdară a lui Alex.

Într-un tîrziu, postludiul empatic s-a sfîrşit. Pentru o clipă, fusesem ***el***, jumătatea legală a Elmei Stone, şi, în acelaşi timp, un traductor pentru Alex.

De aici încolo începea greul muncii lui. Dacă reuşea, Elma avea să plătească gras.

*

Elma venise la noi într-o dimineaţă rece de iarnă.

Urcase furtunos scările cu covorul persan ros de şobolani, lipise palma de pătratul luminos al identificatorului digital şi aşteptase. N-avea nici o armă, nu era infestată decît cu o banală trichomoniază, şi Alex, după ce citise totul pe monitorul scannerului, o lăsase să intre. Ea pătrunsese, aducînd în odăiţă un fior de ţurţure topit pe coloana cervicală, undeva la C7, C8 - cel puţin asta simţisem eu. Intrase, purtîndu-şi inocenţa pe chip cu o nonşalanţă nepotrivită cuvintelor scuipate cu furie:

- Alex, trebuie să m-ajuţi. Hodorogul de bărbatu-meu m-a prins în pat cu ultimul meu tip. N-a făcut scene, nu-i genul lui..

Aici Elma minţea.

- ...doar l-a dat politicos afară şi pe urmă, porcul, i-a aranjat un accident... şi-a muşamalizat totul!

- Ei şi?

Alex o privea atent, scoţînd puţin vîrful limbii printre buzele subţiri, răutăcioase.

- Vreau să i-o fac hodorogului! răbufnise ea. Ultimul meu prieten a fost David Langford.

Atunci am descoperit ce se ascundea înapoia măştii bretonului şi a bărbiei în formă de lamă de cuţit.

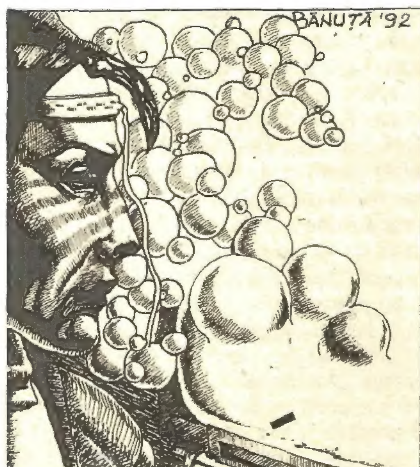
- Rescrie-l Alex, şuierase Elma. Reprogramează-l genetic

Mîna îi tremurase cînd scosese biomnemodiscul cît un nasture, pe care străluceau două litere aurii: D.L. David Langford...

- Ha, rînjisem eu, amicul tău n-a fost decît un android Potentus VI, ultima generaţie din MISHA BIOTRONICS. Iniţial, ai dorit să-ţi regăseşti iubitul în propriul soţ, nu? Comoditate... prevenirea unor viitoare riscuri şi complicaţii... Apoi însă, ai descoperit că transformînd un om într-un android, soţul inteligent într-o maşină de regulat, obţii mult mai mult... Dar metamorfoza asta înseamnă şi niţică chirurgie genetică, şi ceva lovele pentru bioacumulatoare şi pentru multe alte chestii, bioaparatură şi biomateriale, nu, păpuşo?

În cele din urmă, îi făcusem o listă.

Elma ştiuse să ne convingă. Îşi fixase ochii albaştri

Desen de Ionuţ BĂNUŢĂ

pe mine şi începuse să explice.

Cheltuielile le suporta ea.

Partea lui Alex era 6 milioane.

Partea mea, 5.

Partea ei, dracu' ştia!

Oricum, averea soţului era mult mai mare decît cheltuielile.

Iar ca supliment, ea însăşi.

Am perfectat contractul şi, după ce ne-am luat amîndoi suplimentul, chiar acolo, pe loc, ne-am cărat, eu şi Alex, la Reptila Scîrboasă.

*

Tipii de la Reptila Scîrboasă sînt, la fel ca noi doi, meşteri în genetică, psihotronică şi calculatoare neuronale; semigenii sau genii, pe care soarta i-a aruncat în haznaua asta împuţită şi care n-au dat încă lovitura. Ei îţi pot spune că Alex, Doctorul, se ocupă de rescrierea informaţiei genetice şi cu fleacurile de genul operaţiilor estetice minore, în timp ce Liudin, Caracatiţa Paranormală - ăsta-s eu -, se descurcă foarte bine în extragerea informaţiilor din subiectul care ne pică în mînă şi în procurarea de aparatură şi materiale direct de la institutele Academiei. Procedeul era foarte simplu: mai întîi încheiam contracte cu ei; mărunţişul de tipul modificării, după programele lor, a reţelei biotice, pentru ca ei să măsoare efectele - scăderea sau creşterea intensităţii biocîmpului, evoluţia spre noesicîmp, cu apariţia telepatiei, psihokineziei etc. Aşa mai furam şi noi meserie, mai făceam rost de aparatură, materiale sau chiar programe pe care le plasam, prin diverse filiere, cît mai departe şi, amănuntul cel mai important, aveam o acoperire beton pentru afacerile cu adevărat bănoase şi relaţiile la serviciile secrete. Dar, bineînţeles, tipii de la Reptilă n-aveau de unde să ştie chiar toate chestiile astea...

Am coborît, cu Elma surîzînd între noi doi. Ea a suit într-un Honda-Grisha micuţ, dar cu draci în motor, i-am făcut cu mîna, pa, pa, tîrfuliţo, ne-am simţit bine cu tine, valabil supliment, şi ne-am dus să pilim ceva şi să discutăm despre ce se putea obţine, în cazul ăsta...

- Eu zic, a început Alex, golind primul pahar, că toată treaba stă-n faptul că boşorogul va avea dorinţă, dar nu şi putinţă. Sufletul lui David Langford, amantul, în corpul lui Goliath Stone, soţul... Un suflet de tînăr mutilat, lipsit de o inteligenţă măcar medie - ce dracu', nu era decît un Potentus VI -, într-un corp de moşneag. Să nu ne gîndim că Elma îl va epuiza, pentru că el va fi reprogramat s-o dorească mai mult decît pînă acum. Să nu ne gîndim la asta... Să ne gîndim doar la faptul că Goliath va dori, va simţi nevoia să facă jogging. Dacă n-o să crape alergînd, o să cadă oricum pradă bandelor de puşti sau psihopaţilor care bîntuie noaptea. Dacă nu va face jogging sau ceea ce doreşte să facă - ce-i plăcea lui David Langford -, Stone o va lua razna. Pentru un individ ca el, defularea nu-i o soluţie. Gîndeşte-te la faza cînd va smulge o garoafă din labirintul lui floral... O floare pentru Elma... Este un dur, însă ca oricine, are şi un punct slab: e romantic, dobitocul; o mai iubeşte sau s-a obişnuit cu ea. De aceea, dacă va păstra totul în sine, dacă nu va face ceea ce-i vrea pipota, ce-i cere noua lui personalitate, o s-o mierlească într-un spital de nebuni. Bineînţeles, după ce-şi va face testamentul în favoarea Elmei. Elma asta e mai tare decît Stone, am cunoscut-o bine. Ea consideră bărbaţii nişte simple unelte. Bărbatul luptă să cucerească lumea, iar femeia îl cucereşte pe bărbat. Iar dacă jucăria asta cu penis se mai strică, vai ce amuzant! Asta-i toată filozofia ei.

Am tăcut. Avea dreptate.

- Mîine după-amiază, prima mutare. Dimineaţă facem rost de echipament, iar după-amiază trecem pe la Constipat, a încheiat el.

*

- Prima mutare! mi-a şoptit Alex, cînd am ajuns lîngă Constipat.

Plasată lîngă Ateneu, capodopera genialului arhitect Ioanid Veiru, copia gigantică a Gînditorului-aparţinînd-culturii-Hamangia, reuşea din nou să-mi trezească nedumerirea. Nedumerire pe care porecla dată de Alex o surprindea foarte bine.

- Pariez că nici creatorul originalului nu lua viaţa prea în serios, îmi explicase el cîndva.

De fapt, era ***un fel de copie.***

Iniţial fusese doar un schelet gigantic, avînd coloana vertebrală de forma coloanei infinitului, schelet consolidat de o structură de rezistenţă auxiliară, confecţionată din diverse materiale: aliaje clasice, oţeluri, fibre de carbon, titan, sticlă, mnemomateriale...

Treptat peste aceasta a început să se depună „carnea": caroserii, mobilier, coşciuge, aerodine defecte, copii de sculpturi celebre, televizoare arse, frigidere stricate, radiotelefoane, videofoane, spaţii pentru proiecţii holografice, animale împăiate, arme şi conteinere cu gunoaiele Bucureştiului din zilele începerii monumentalei construcţii, toate învelite în pelicule solidificate de transparit, asigurîndu-le conservarea şi protecţia, toate închegate într-un liant special, un mnemomaterial. Cel folosit pentru Constipat reacţionează la Marseilleză şi la simpla fredonare a melodiei se transformă din Gînditorul de la Hamagia în Gînditorul lui Rodin, la fiecare aniversare a căderii Bastiliei.

Pentru bucureşteni, Gînditorul fusese pe rînd uriaşul bun din basme care păzeşte oraşul, simbolul spiritualităţii naţionale şi, în final, mărul discordiei. În jurul statuii pornise o adevărată luptă, un conflict de interese comerciale, politice şi sociale.

- ***Jocuri*** de interese! mi-a ghicit gîndurile Alex. Construind monumentul ăsta, bietul Ioanid a făcut prima mutare dintr-un joc pe care măcar îl intuise, dacă nu cumva ***îl şi dorise***: orice deschidere este o provocare. Dar care va fi sfîrşitul jocului, ***care e miza finală a oricărui joc?***

Am ridicat din umeri, nedumerit, şi el a adăugat:

- Totuşi, noii guvernanţi au reuşit să mai facă o mutare, să introducă ceva în El; de asta ne şi aflăm aici... Gata cu holbatul, la treabă!

Dezinvolţi, cu paşi lenţi, ne-am apropiat de mica uşă blindată de la baza piciorului stîng al statuii. Uşa a glisat fulgerător, lăsînd să se vadă o încăpere strîmtă în care se afla doar o banchetă. Pe aceasta, ne aştepta o valiză argintie, chemîndu-ne parcă prin „ochiul" biosenzorului identificator, încastrat în ea. Cîteva giga pentru mine şi Alex. Am intrat. Uşa s-a închis înapoia noastră.

Luciul metalizat al pereţilor contrasta cu uniforma neagră a tipului de la Protecţia exploatării. Figură de mongol, ultimul val de imigranţi, accent uşor. Credincios ca un cîine. Bun luptător. Ne-a luat repede.

- Domnul tehnician nu prea are timp... Uite cum facem... Daţi-mi conteinerul... Eu îl bag aici, pentru o primă analiză, să fim siguri că este chiar lotul experimental... Dacă-i valabil, cînd plecaţi, luaţi valiza cu voi... Între timp, îi puteţi controla conţinutul...

Ultimele cuvinte l-au neliniştit pe Alex. De obicei, verificarea plăţii o făceam în laboratorul decontaminator din mansardă. Noi sîntem băieţi discreţi, indiferent de caracterul muncii, dar este posibil ca, vreodată, cineva să dorească să şteargă toate urmele. Un virus cu acţiune latentă... Letal... Sau, suficient, o schizofrenie. Riscurile meseriei... Însă datorită informaţiilor Elmei, Liudin, Caracatiţa Paranormală, reuşeşte acum să controleze barajul psi al Sistemului Antiagresiune al Exploatării. Ştiu ***acum*** că ultimele cuvinte ale paznicului sînt un exces de politeţe din partea lui, că nu-i nici un pericol şi lotul va trece prin filtrul psi, fără să-şi releve mesajul.

- Daţi-mi, vă rog, conteinerul... Termosul ăsta, nu? Un camuflaj bun, un obiect banal şi anacronic... Deci...

I l-am dat.

Totul a decurs normal.

*

Ceea ce introduseseră noii guvernanţi în gamba dreaptă a Constipatului era o exploatare de minerit biologic. „Minunile chirurgiei genetice, microorganisme care pot fixa în propriul corp anumite elemente chimice, metale şi nemetale, separîndu-le şi extrăgîndu-le din minereu: excelenţi cărăuşi spre suprafaţă", îmi explicase Alex.

Rolul nostru era de a livra un lot experimental de microorganisme tehnicianului care supraveghea circuitul: injectoarele în minereu, fluidul circulator, aspersoarele, filtrele biologice şi acumulatoarele unde bacteriile depuneau materialul extras.

Lotul experimental era la rîndul lui o mostră sustrasă ilegal din minele unei companii iraniano-israeliene de către un angajat nemulţumit de poziţia şi veniturile lui. În trecere prin România, tipul încerca să-şi piardă urma şi să-şi plaseze marfa.

Acesta era primul aspect al afacerii cu unitatea biominieră.

Cel de-al doilea aspect, şi de fapt esenţial, apăruse datorită Elmei.

Mesajul.

Elma şi iar Elma.

*

- Prima mutare în jocul cu Goliath Stone! ne explicase Alex, după ce Elma ne convinsese să-i rescriem soţul. Să-l aducem aici, în mansardă.

- Îl aduc eu! s-a oferit femeia.

Alex se strîmbase dispreţuitor. Nu-i plăceau lucrurile lipsite de subtilitate. Pentru că puteau lăsa urme. Spre noi...

Descusută cu abilitate, Elma mai scăpase cîte ceva. Întreprinderea minieră era una din proprietăţile lui Stone şi capul de pod pentru cucerirea spaţiului din Gînditor. Modestul tehnician căruia trebuia să-i ducem lotul experimental era chiar Emille Stone, fratele lui Goliath, deci o persoană apropiată lui. În plus, avea o pasiune aproape maniacală pentru microorganismele sale. Iar ele - fapt constatat prin experimentele psihotronice, spunea Elma - manifestă în prezenţa lui reacţii specifice care în limbaj uman s-ar putea traduce: simpatie.

- Vedeţi lanţul? ne-a întrebat Alex. Avem noroc; lucrurile se potrivesc. Cred că putem încerca un mesaj telepatic-empatic pentru soţul tău cel rău.

- Cum adică? făcuse Elma.

I-am explicat.

Era un fel de hipnoză indirectă. Prin intermediari. Printr-un lanţ viu, un canal prin care circula informaţia către soţul ei. Emiţător (eu, Ludin) - microorganisme - frate - receptor (Goliath). Telepatia este un fenomen de rezonanţă în viu. Eu intram în rezonanţă cu microorganismele, acestea cu genialul frăţior, iar Emille Stone cu ţinta finală. Mesajul nostru se transmitea ca o vibraţie a lanţului viu, ca o undă prin canalul informaţional. Intermediarii, microorganismele şi Emille, nu aveau acces la conţinutul mesajului şi nu erau afectaţi de el. Codul, cheia care le interzicea accesul, era chiar numele destinatarului. Evident, ei nu erau Goliath Stone. Însă pentru ca să ne poată conecta, între ele trebuiau să existe elemente comune: apropierea (fraternă), pasiunea, simpatia...

- Ar fi fost excelent, a completat Alex, dacă printre numitorii comuni s-ar fi numărat şi intimitatea.. dragostea, însă şi aşa am avut noroc. Ca-n orice joc.

- Ca un videotelefon! a descoperit în cele din urmă Elma. De parcă i-aţi ordona: hei, Goliath, te invităm pe la noi, la adresa cutare, în ziua cutare...

- „Vino cu maximă discreţie", am adăugat eu. Instrucţiune necesară. Da, ăsta-i mesajul pe care o să-l întipărim în structura microorganismelor. Ai vizitat exploatarea?

A încuviinţat. Şi cum fratele lui Goliath era niţel cam lăudăros şi gură spartă, am aflat de la Elma că pentru a crea barajul de protecţie psi, el folosea ultimul tip de generator de biocîmp. Alex obţinuse deja unul şi eu avusesem timp să mă familiarizez cu el. Misiunea mea

era să controlez filtrul psi al unităţii miniere astfel încît să nu semnaleze existenţa mesajului în biocîmpul lotului de microorganisme.

După toată discuţia asta, urmase suplimentul. Şi conversaţia cu Alex de la Reptila Scîrboasă. Şi prima mutare.

Apoi, în noaptea unui Bucureşti cu faţade îngheţate, venise la noi Goliath Stone.

*

Atunci, în noaptea geroasă, în cadenţa rară a protezelor pe trotuar, îmi făcusem treaba uşor. Eu fusesem un traductor pentru Alex şi un fel de pompă de vid pentru desfundarea conductei de canalizare numită Goliath Stone. După ce scosesem ***din*** el ghemotocul de informaţii ***despre*** el, Alex îl stocase pe un alt biodisc. Ne mai trebuia. Îl puteam vinde Serviciului de Informaţii. Băieţii cu ochii albaştri aveau să implementeze personalitatea lui Stone, ca acoperire, peste cea a unui spion român. Sistemul păpuşilor ruseşti... Am scos discul din fanta înregistratorului şi l-am azvîrlit în caseta bioconservantă. Alex începuse deja să implementeze noua personalitate: a rescris o parte din programul genetic, a distrus unele conexiuni neuronale, a făcut alte legături, a mai păstrat cîte ceva din ceea ce fusese Goliath, carapacea aparenţelor, cel puţin atît cît să nu fie vizibilă nepotrivirea expresivităţii faciale...

- Să vezi, a mormăit el, că totuşi o să difere, datorită cutiilor craniene şi configuraţiei muşchilor faciali. S-ar putea ca zîmbetul lui Langford să iasă cu totul altfel pe faţa lui Goliath. Asta încerc să rezolv acum...

Şi a rezolvat. A reuşit să nu se vadă că David Langford zîmbea pe mutra lui Stone.

- Tipul o să fie şi mai reţinut ca înainte, a comentat Alex reacţia subiectului la semnalul trimis prin electrodul invizibil, înfipt în creier. Faţa o să-i fie aproape imobilă, dar oricum şi el era un dur... Parcă se uita la tine de după o mască.

Am încuviinţat din cap. Cu puţin timp înainte, privisem prin masca aceea. Acum, pe monitorul MISHA-IBM tocmai se modificase grupa sanguină.

- Asta-i punctul nostru slab, a oftat Alex. Mi-am luat totuşi măsuri şi pentru o autopsie mai minuţioasă. Cu cîteva secunde înainte de moarte, bucata de program genetic dominant - personalitatea David - va fi inhibată genetic de un program cu gene recesive. În ultimele clipe ale vieţii, tipul va redeveni Stone.

Îl ascultam şi studiam atent prin biovizori aura slabă a trupului întins ca o pastă moale, zbîrcită peste cearşafurile murdare, sub cupola generatorului de biocîmp. Alex modificase niţel scula asta transformînd-o din filtru psi într-o chestie foarte periculoasă. Cu ea reuşeam să introducem informaţia nouă în ADN, direct prin biocîmp. Urmau după aceea simple amănunte cosmetice: măream elasticitatea tegumentului, rigiditatea unor muşchi, micşoram secreţia glandelor sudoripare şi altele. Alex era dirijorul, iar bagheta era calculatorul neuronal. Restul, printre care şi eu, alcătuiam orchestra. Nu-mi făceam însă complexe. Cum s-ar descurca un dirijor fără o orchestră foarte bună?

În cele din urmă, Alex terminase.

*

Totul se întîmplase aşa cum spusese el. Cel puţin aşa credeam eu şi Elma. Moşul dăduse ortul popii făcînd jogging, banii noştri erau depozitaţi în siguranţă, undeva departe, iar Elma Stone ne mai oferise un supliment. Ce-i drept, ne cam amorţiseră fundurile, aşteptînd-o în fotoliile-cochilii din Reptilă. Dar pînă la urmă se făcuse. Ea însăşi venise cu vestea cea bună, după ce trecuse tot balamucul: autopsie, biopsie, înmormîntare...

- Femeia cucereşte bărbatul, icnise Alex cînd, după al doilea supliment, revenisem la Reptilă. Tîrfa! Animal trisexuat, m-a gratulat el, cu banii luaţi de la Serviciul de Informaţii pe biodiscul ăla ia-ţi un loc la cursa de Tokyo de mîine... Vezi că numai cu bani gheaţă poţi cumpăra aşa ceva... Au căzut toate canalele de rezervare prin calculator. Şi mîine, sistemul clasic de rezervare, ăla cu prezenţa fizică, o să fie suprasolicitat...

Am sărit în sus.

- Eşti tîmpit dacă crezi că sabotarea LAR-ului e joacă de copil.

- Mi-am luat toate măsurile de siguranţă. Pînă mîine la 6, nu vor găsi nici un fir spre noi. Şi nici după 6... Stai, parcă ţi-am luat eu bilet. Îhî, uite-l.

Mi-am închipuit disperarea momîilor din spatele geamurilor de durilit ale ghişeelor LAR, încercînd să-şi reamintească procedurile speciale de rezervare.

- Ascultă, viperă! l-am zguduit. Scoica anti-g s-a înclinat uşor şi capul i s-a lăsat pe umărul drept. Beat mort, Alex de abia reuşea să mă vadă. Sper că măcar memoriile auxiliare ale personalului de zbor nu vor fi blocate! Fără ele, sînt sigur, dobitocii nu-şi mai amintesc nimic şi ***nu mai putem pleca***! De fapt, infosistemul LAR-ului va cădea treptat, nu?, şi va fi dublat printr-o derivaţie care să introducă cereri de rezervare false...

- Haos şi blocaj! a declamat Alex, icnind din nou.

O micuţă şopîrlă verzuie s-a prelins printre picioarele noastre şi a început să cureţe sub fotoliul lui. Un gunoier simpatic, una dintre jucăriile utile ale geneticii.

- Apoi, am reluat eu, compania va trece la organizarea clasică a rezervării, prin stat la coadă. Pe care n-a uitat-o numai personalul lor, ci aproape toată lumea... Şi-n tot circul ăla care o să fie...

- Care a-nceput deja să fie, a sughiţat Alex.

Devenise obositor.

- ...care este deja, poftim!, foarte puţini ajung la avioane, nu? Poate doar noi vom fi mîine în cursa aia spre bolnavii de icter cu ochii strîmbi. Puţin orgoliu într-un joc nu strică, nu? - să transformi o cursă publică într-una particulară... Şi-n haos, urmele se pierd mai uşor... Totuşi de ce n-ai ales S.U.E.? Sîntem la graniţa lor... Iar printre ai tăi te dai mai uşor la fund...

- Dar tu, Liudin?

Deşi beat, mai păstra o urmă de luciditate.

- Eu? Prefer să refac unul din intinerarele migraţiei slave de după dezmembrarea Imperiului Rus. No Japan! Nu ştii? Chestia cu spiritualitatea, inteligenţia slavă care-a infestat...

- Infectat...

În penumbră, capul lui Alex se clătina batjocoritor.

- Care-a infestat cele patru colţuri ale lumii.

- Păi, în ultimul secol, asta se poate spune despre orice popor, de la mic la mare... Deci inclusiv despre români... Mişună destui de-ai mei printre gălbejiţii Soarelui Răsare.

Se mai trezise. Încerca să-şi recapete o poziţie cît mai normală în fotoliu.

- Ca un puzzle care iniţial a avut pete distincte, şi-acum e doar un amalgam de picăţele.

Se mai trezise *niţeluş*. Dar intra în altă fază.

- Adio, Goliath Stone, a rînjit el. Personalitatea ta va fi o mască înapoia căreia va acţiona un amărăştean de agent român.

N-aveam ce-i face. Asta era perioada lui de spleen, timpul cînd fantomele îl asaltau ca pe un castel năruit. Castelul lui Dracula. Sau un biet castel din cărţi de joc? Aşa, Doctore, termină-ţi pacienţii a doua oară...

- Mititelule, n-o să ne prindă nici măcar Elma, a chicotit el.

- Există vreun motiv s-o facă?

Undeva în capul meu clipea un bioled de alarmă.

- Ştii, am stabilit prea scurt timpul de derulare a programului cu personalitatea lui Langford. Derularea se termina nu în clipele premergătoare morţii lui Stone. Armonizarea n-a fost perfectă. A avut o şansă, tipul. Şi s-a prins. Nu uita că memoria i-am păstrat-o intactă. Am modificat numai dorinţele şi comportamentul... Şi, foarte puţin, gesturile... Şi s-a prins. S-a prins, privindu-se în oglindă şi văzînd că atunci cînd încearcă să rîdă, îşi mişcă, aproape imperceptibil, urechile. Amuzant, nu? Atît că amuzamentul ăsta plus uimirea, semnele de întrebare şi introspecţia care a urmat, plus procesele neuronale declanşate au provocat ***activarea genelor recesive*** „Goliath Stone" şi retransformarea în acesta. În consecinţă, renăscutul Goliath Stone i-a angajat pe Tim şi Vidim. Acum joacă el cu Elma jocul inventat de ea. Elma... E deja intoxicată cu un suflet de bătrînă senilă. O moarte apropiată...

Rămăsesem cu gura căscată. Alex mă făcuse praf. Lăsînd la o parte rolul de pilangiu ordinar, pe care-l jucase ca să mă ia prin surprindere, spusele lui mă blocau. Ceva nu era în ordine.

- În privinţa jocului dorit de Elma - *ţeapă*! Bărbatul cucereşte lumea şi femeia cucereşte bărbatul, a declarat Alex pe un ton solemn înapoia căruia se citea ironia.

Dar restul? aş fi dorit să întreb. În clipa de faţă, în lume existau *doi* Goliath Stone. Spionul şi renăscutul... Însă cum în biografia-legendă a spionului nu mai apărea alt frate cu excepţia lui Emille, Serviciul de Informaţii avea să-l lichideze pe renăscutul Goliath Stone. Pentru a nu periclita acoperirea omului lor. Iar noi vîndusem discul cu personalitatea lui Stone în numele concurenţei noastre, Tim şi Vidim. Serviciul va ajunge la ei şi va şterge toate urmele.

- Uite-i!

Am privit cele două corpuri care treceau prin faţa separeului nostru. Tim şi Vidim, două corpuri transformate pentru privirile noastre în două schelete. Coincidenţa era extraordinară. Cine urma la rînd? Riscurile jocului... Dumnezeule!

- Noi ar fi trebuit să plătim în locul lor oalele sparte, îmi ghici gîndurile Alex. Ia gîndeşte-te... După lichidarea renăscutului - ***adevăratului*** - Goliath, cine va conduce trustul Stone? Nu Emille, nici vorbă, ci... ***celălalt Goliath***! Cum se poate pune mîna pe un trust? Simplu... Uite o variantă. Punctele ei forte sîntem noi, David, Elma şi Goliath. Am descoperit programul ei undeva sus de tot, în organofibrele sintetice ale infoliniilor Serviciului de Informaţii. Acolo erau toate jocurile de pînă acum: Elma cu Goliath, eu cu Elma, Goliath-renăscutul cu Elma, ba chiar şi jocul nostru cu ceilalţi, inclusiv măcelul ăsta final de ştergere a urmelor. Toate erau acolo, calculate, prevăzute... Doar că, rînji Alex, eu am schimbat finalul. Venea rîndul nostru, dar am aruncat totul în spinarea concurenţei. Se poartă...

Suna plauzibil. Dar era teribil. Înfiorător.

- Crezi că-s nebun, urmă Alex. Ia gîndeşte-te ce făceam înainte, şuteam protezele de la beţivi... N-aveam alte şanse... Te-ai mai chinui să trăieşti din bănuţii pe care ni-i dădeau pe ele mediciniştii sau trăsniţii ăia de artişti? Mai ţii minte unde a ajuns ultima proteză? De ce am ajuns noi să vizităm vernisajul lui Marcus?... Crezi că artistul ăla era nebun?

Nimeni nu-i nebun, bătrîne. Asta-i lumea!

*

Aşa s-au întîmplat lucrurile.

Acum, în blocul din Osaka, lîngă măsuţa pe care stă doar o ceşcuţă cu sake, mă gîndesc liniştit la tot ce a fost şi va fi, la lume, la viaţă... Şi aştept.

Las zilele să curgă de la sine. Mi-am păstrat cîte ceva din lumile prin care s-au mişcat personajele noastre. Camera cu jucării din copilăria Elmei, labirintul din garoafe roşii al lui Goliath, androidul Potentus - copia Elmei, un Gînditor de birou... Amintirile astea sînt filtrele printre care lunecă, din cînd în cînd, zilele mele.

Alex, în schimb...

Atunci, lîngă Constipat, întrebare: ***care-i miza finală a oricărui joc?***

Pentru că şi viaţa e tot un joc, îmi spusese tot el o dată. Un joc copilăros, serios, uşor, periculos, norocos, amuzant, cu banii, cu femeile, cu bărbaţii, cu puterea, cu tot ce există în lumea asta, inclusiv cu tine însuţi.

Miza finală a vieţii?

Eu, Alex şi alţii, nişte pioni. Însă pionii se pot transforma... şi pot schimba, astfel, lumea. Sau nu.

Schimbarea.... Metamorfoza...

Cîştigi, sau iei ţeapă.

Te opreşti, sau mergi mai departe.

Alex continuă...

VISELE ELECTRICE

Philip K. Dick a publicat 35 de romane şi şase volume de povestiri în decursul unei vieţi boeme de numai 54 de ani, o viaţă care a însemnat multe droguri, 5 căsătorii, cîteva depresiuni nervoase, viziuni religioase şi o enormă frustrare a ambiţiilor literare. Acum, la 10 ani după moartea sa, opera lui a început să exercite o influenţă puternică asupra publicului, tocmai într-un moment cînd cultura trădează temerile noastre cele mai profunde şi închipuirile cele mai apăsătoare despre tehnologie şi potenţialul ei de a distruge.

Dick este autorul textelor pe care se bazează două filme importante - ***Blade Runner***, considerat de mulţi critici drept o capodoperă a SF-ului, şi ***Total Recall***, enormul succes cu Arnold Schw... Brusc, aproape tot ce a scris Dick a devenit interesant. Vechii lui fani privesc acest interes ca venind cu întîrziere, totuşi vor exista destui care îi vor citi cărţile tocmai datorită filmelor. Însă filmele în sine şi atenţia sporită faţă de acest autor se bazează pe ceva mult mai profund. Dick ilustrează un fenomen invocat deseori fără suport real - cel al vremurilor ce ajung din urmă un individ care le-a depăşit. Mai exact, el a intuit acea împletire de nelinişte şi fascinaţie, provocată de stadiul actual al dezvoltării tehnologiei. Pentru Dick, întrebarea nu era dacă creaţiile Omului se vor întoarce împotriva acestuia. El era convins de asta. Multe din romanele lui se petrec în lumi postnucleare. Una din obsesiile sale era că tehnologia va distruge graniţa dintre ceea ce ***creează*** şi ceea ce ***este*** omenirea.

Preocuparea lui majoră a fost însă speculaţia filozofică legată de ce anume este real şi ce este imitaţie, ce este uman şi ce este non-uman.

În ultimii ani, în lumea calculatoarelor a apărut un nou curent, cunoscut sub numele de „realitate virtuală", în care ai senzaţia de a deveni actor într-o lume generată de computer. Aşa ceva nu exista pe timpul lui Dick, dar acum pare unul din domeniile în care vremurile l-au ajuns din urmă.

De fapt, ce este realitatea?

Desen de Ionuţ BĂNUŢĂ

Este ea cu adevărat superioară unei imitaţii, mai cu seamă cînd imitaţia pare atît de reală încît are forţa realităţii? Şi de ce este atît de importantă realitatea, în epoca aceasta a „înlocuitorilor" şi esenţelor artificiale, a realităţii virtuale? Explorarea acestor întrebări se pare că l-a împins pe Dick din SF în ***mainstream***-ul după care a tînjit toată viaţa.

Dick s-a născut la 16 decembrie 1928, în Chicago. A urmat pentru cîteva luni Universitatea din California. A încercat cu disperare şi încăpăţînare să scrie literatură ***mainstream***, dar a avut foarte puţin succes. În mod clar, science-fiction-ul a fost pentru el o alegere secundară. Totuşi, din anii '50, a început să producă povestiri extraordinare pentru mai multe reviste SF.

A consumat droguri în cantităţi mari, a avut multe aventuri amoroase, s-a amestecat printre beatnicii şi hippies-ii din Berkeley, şi a filozofat asupra sensului vieţii. Citea mult şi din diverse domenii, inclusiv din subiectele la modă în anii '50 şi '60 - de la Bhagavad-Gita şi I Ching pînă la James Joyce şi Carl Jung. În plus, Hume şi Kant, misticii şi cabaliştii evrei, Biblia, gnosticii şi grecii antici... Dick a fost un fel de Jorge Luis Borges al SF-ului.

În 1974, după ce trecuse prin patru căsătorii, cîteva internări pentru psihoterapie şi nenumărate experimente cu droguri, a avut o viziune pe care a explicat-o în termeni religioşi ezoterici. Ajunsese să creadă că poseda o dublă conştiinţă. Era atît Philip K. Dick, cît şi un personaj antic reîncarnat, Simon Magul, gnosticul. Credea că identitatea îi fusese programată de la vîrsta de 4 ani, printr-un implant al Armatei SUA prin care se puteau controla gîndurile. Obsesia aceasta apare aproape explicită în ultimele sale cărţi.

Mi se pare că Dick a creat lucrările sale cele mai bune atunci cînd a izbutit să se distanţeze de propria lui persoană. Într-unul din momentele sale cele mai inspirate, în ***Do Androids Dream of Electric Sheeps?***, el a imaginat existenţa unei maşini care testează dacă o persoană este om sau un android care încearcă să treacă drept om.

Este o idee extraordinară şi înfricoşătoare - o maşină care testează omenescul! Întotdeauna cele mai bune romane ale lui Dick descriu un viitor care este atît perfect recognoscibil, cît şi absolut inimaginabil. Iar partea recognoscibilă are impactul cel mai puternic, deoarece ne reaminteşte cît de inimaginabili putem fi.

MIHAI-DAN PAVELESCU

Desen de Constantin JURCUȚ

Se arătaseră semne. La începutul lui mai 2203, mașinile de știri fuseseră smulse din toropeală de zborul unui stol de ciori albe pe deasupra Suediei. O serie de incendii inexplicabile distruseseră jumătate din Colina Oiseau-Lyre, un pivot industrial de căpetenie al sistemului. Pietricele rotunde bombardaseră instalațiile lagărelor de muncă de pe Marte. În Batavia, Directoratul Federației celor nouă planete, văzuse lumina zilei un vițel de Jersey, bicefal: semn de netăgăduit că se apropiau evenimente de o însemnătate încă de nepătruns.

Fiecare interpreta aceste semne după formula sa proprie; să speculezi cam în ce direcție se îndreptau forțele aleatorii ale naturii era un mod predilect de a-ți petrece timpul. Fiecare presupunea, consulta și argumenta în legătură cu Sticla - instrumentul instituționalizat al șansei. La prezicătorii Directoratului, consultațiile fuseseră rezervate cu săptămîni întregi înainte.

Însă ceea ce pentru unii erau doar semne, alții le simțeau pe pielea lor. Prima reacție a Colinei Oiseau-Lyre la catastrofa sa limitată a fost să creeze o catastrofă totală pentru cincizeci la sută din angajații săi clasificați. Jurăminte de credință au fost anulate și o mulțime de tehnicieni specializați în cercetare au fost aruncați pe drumuri. Lăsați în voia soartei, ei deveniră un simptom în plus al iminentului moment-de-importanță pentru sistem. Cea mai mare parte a tehnicienilor puși pe liber se înnămoliră, se duseră la fund și se pierdură în masele neclasificate. Nu toți, însă.

Ted Benteley își smulse avizul de concediere de pe panou de îndată ce dădu cu ochii de el. Traversînd holul către biroul lui, îl rupse liniștit în bucățele pe care le aruncă în fanta malaxorului pentru gunoaie. Reacția lui la concediere fu intensă, colpeșitoare și imediată. Într-un anume fel diferea de reacția celor din jur: se bucura să-și vadă jurămîntul anulat. Timp de treisprezece ani încercase orice stratagemă legală și posibilă pentru a-și anula jurămîntul de credință față de Oiseau-Lyre.

Ajuns în biroul lui, ferecă ușa, deconectă ecranul Inter-Plan Vizual al Industriilor și începu să-și deruleze rapid șirul gîndurilor. Nu-i trebui decît o oră ca să elaboreze planul de acțiune, un plan reconfortant de simplu.

La amiază, departamentul lichidării îi înapoie cartela-putere, lucru obligatoriu atunci cînd un jurămînt era desfăcut de sus. Era un sentiment ciudat să-ți vezi din nou cartela după atîția ani. Un moment rămase locului, ținînd-o stîngaci înainte de a o pune cu grijă în portofel. Ea reprezenta șansa lui, printre cele șase miliarde, la marea loterie, posibilitatea lui fragilă de a fi smuls de către mișcarea aleatorie a Sticlei și strămutat la poziția clasei Numărul Unu. Din punct de vedere politic, se întorsese cu treizeci și trei de ani în urmă; cartela-p îi fusese codificată la momentul nașterii.

La 2:30 își lichidase și ultimele legături de credință din Oiseau-Lyre; erau de mică importanță și se refereau mai mult la anumite relații personale. La 4:00 își adunase bunurile, le lichidase și pe acestea de urgență (pierzînd un procent însemnat) și-și cumpărase un bilet la clasa întîi pentru transportul public. Încă înainte de căderea nopții, părăsea Europa, îndreptîndu-se direct către Imperiul Indonezian și Capitoliul său.

În Batavia închirie o cameră ieftină la o pensiune și-și despachetă valiza. Restul bunurilor sale rămăseseră în Franța; dacă reușea, le putea lua mai tîrziu, iar dacă nu, oricum nu mai avea importanță. În mod curios, fereastra camerei dădea spre clădirea principală a Directoratului. Roiuri de oameni ca niște muște tropicale nesățioase se înșiruiau spre și dinspre nenumăratele guri de acces. Toate drumurile și culoarele spațiale duceau la Batavia.

Fondurile lui nu erau prea mari; putea zăbovi un timp, dar apoi era obligat să acționeze. De la Biblioteca de Informare Publică luă vrafuri de benzi și un scanner simplu. Zi după zi, își adună un arsenal de informații legate de biochimie, subiectul cu care își cîștigase inițial clasificarea. În timp ce explora și înmagazina informație, avea în minte un singur gînd sumbru: cererile pentru prestarea jurămîntului de credință pozițional către Maestrul Jocului erau procesate o singură dată; dacă dădeai greș la prima încercare, nu mai aveai dreptul la alta. Această primă încercare urma să fie decisivă. Se eliberase de sub sistemul Colinelor și nu avea de gînd să se mai întoarcă.

În următoarele cinci zile fumă țigară după țigară, își măsură camera în lung și-n

lat de un număr infinit de ori şi în sfîrşit deschise paginile galbene ale cărţii de telefon, în căutarea agenţiilor locale care trimiteau fete-de-pat. Agenţia lui preferată avea un birou chiar în apropiere; dădu un telefon plin de speranţă şi în mai puţin de o oră cea mai mare parte a problemelor lui psihologice fuseseră date uitării.

Pendulînd între blonda zveltă trimisă de agenţie şi barul pretenţios din josul străzii, care servea cocktailuri, reuşi să mai reziste încă douăzeci şi patru de ore. Mai mult de atîta însă, nu putu trage de timp. Venise momentul să acţioneze. Acum sau niciodată.

Cînd se sculă din pat în dimineaţa aceea, un fior rece îi trecu prin oase. Principiul de angajare al lui Verrick, Maeştrul Jocului, era integrat în cel de bază al Minimax-ului: în aparenţă, jurămintele poziţionale erau respinse aleatoriu. În şase zile, Benteley nu reuşise să desluşească vreun tipar. Era imposibil să deduci care anume factor - admiţînd c-ar fi existat vreunul - determina acceptarea cererii. Asudă, făcu repede un duş - şi sudoarea îl năpădi din nou. În ciuda zilelor de învăţat pe brînci, nu reţinuse nimic. Urma să se prezinte orbeşte. Se bărbieri, se îmbrăcă, îi plăti Loriei cît i se cuvenea şi o trimise înapoi la agenţie.

Singurătatea şi neliniştea îl izbiră din plin. Înapoie cheia de la cameră, încuie valiza într-un seif şi, pentru o mai mare siguranţă, îşi cumpără un al doilea talisman ca să-i poarte noroc. Într-o toaletă publică îşi încheie nasturii cămăşii peste talisman şi zvîrli o fisă într-un distribuitor de Phenolbarb. Sedativul îl mai calmă puţin; ieşi din nou la aer şi făcu semn unui taxi robot.

- Clădirea principală a Directoratului, îi spuse şoferului. Şi nu-i nevoie să te grăbeşti.

- S-a-nţeles, domnule sau doamnă, răspunse robotul MacMillan, adăugînd: La dorinţa dumneavoastră. Tinichelele MacMillan nu erau în stare de diferenţieri subtile.

Aerul cald de primăvară năvăli în taxiul care săgeta pe deasupra acoperişurilor. Pe Benteley însă, nu-l interesa aşa ceva; ochii lui erau fixaţi pe silueta crescătoare a clădirilor din faţa lor. Noaptea trecută, hîrtiile lui intraseră pe rol. Aşteptase exact atît cît trebuia; acum urma să apară pe biroul primului verificator din lanţul fără sfîrşit al funcţionarilor Directoratului.

- Am ajuns, domnule sau doamnă. Taxiul robot reveni la sol şi puse, cu chiu cu vai, o frînă. Benteley plăti şi coborî.

Oamenii roiau în toate direcţiile. Aerul era parcă electrificat, vibrînd şi zumzăind continuu. Încordarea ultimelor săptămîni sublimase în febră. Şarlatanii străzii vindeau „metode", teorii, cu preţ redus, dar imbatabile, garantate să prezică zvîcnirile Sticlei şi să dea peste cap întregul joc Minimax. Nefericiţii rămîneau nebăgaţi în seamă de gloata într-o busculadă continuă; oricine ar fi avut un sistem de previziune valabil nu l-ar fi vîndut, ci l-ar fi folosit el însuşi.

Pe o arteră principală, numai pentru pietoni, Benteley se opri un moment să-şi aprindă o ţigară. Degetele nu-i tremurau; nu chiar. Îşi împinse servieta mai adînc sub braţ şi-şi înfipse mîinile în buzunare, continuînd fără grabă drumul către sala unde începea procesarea candidaţilor. Arcul verificator, greu, alunecă în jurul lui, apoi se trezi înăuntru. Poate că luna viitoare pe vremea asta se va afla sub jurămînt faţă de Directorat... privi în sus, spre arc, plin de speranţă şi atinse unul dintre talismanurile de sub cămaşă.

- Ted, se auzi o voce, subţire şi insistentă. Stai!

Se opri. Cu sînii tresăltînd, Lori îşi croia drum prin mulţimea compactă, venind repede către el.

- Am ceva pentru tine, spuse, cu sufletul ca gură. Ştiam c-am să te prin aici.

- Ce este? întrebă Benteley, încordat. Era conştient de cît de aproape se afla acum de Corpul de Captatori al Directoratului; n-ar prea fi vrut ca gîndurile lui intime să încapă pe mîna a optezci de telepaţi plictisiţi.

- Poftim. Lori îşi împreună mîinile pe după gîtul lui; se auzi clinchetul unei încuietori. Trecătorii zîmbeau cu înţelegere şi amuzament; era încă un talisman aducător de noroc.

Benteley examină talismanul. Era dintre cele mai scumpe.

- Crezi c-o să m-ajute cu ceva? o întrebă. Revederea cu Lori nu intra în planurile lui.

- Sper. Îi atinse uşor braţul. Mulţumesc c-ai fost atît de drăguţ cu mine. Mi-ai făcut vînt înainte de-a putea să ţi-o spun. Stărui, pe un ton plîngăreţ: Crezi că ai ceva şanse? Doamne, dacă te acceptă, poate c-ai să rămîi aici, în Batavia.

- Eşti captată chiar acum, cînd stai aici, Verrick îi are plantaţi peste tot, răspunse

Benteley, iritat.

- Nu-mi pasă, spuse Lori melancolică. O fată-de-pat n-are nimic de ascuns.

Asta nu i se păru deloc amuzant lui Benteley.

- Mie unul nu-mi place. Eu n-am fost captat în viaţa mea. Ridică din umeri. Dar cred că dacă-i să mă-nchid aici, trebuie să m-obişnuiesc şi cu asta.

Înaintă către biroul central, cu cartea de identitate şi cartela-putere gata pregătite. Şirul de persoane avansa rapid. Cîteva momente mai tîrziu, funcţionarul MacMillan le primise, le devorase şi i se adresă ţîfnos:

- E-n regulă, Ted Benteley. Acum poţi să intri.

- Ei atunci..., spuse Lori, cu un aer trist. Presupun c-o să te mai văd. Dacă rămîi pe-aici...

Benteley îşi stinse ţigara şi se întoarse către intrarea în birourile interioare.

- Am să te caut, murmură, de-abia conştient de prezenţa fetei. Trecu de şirurile de oameni în aşteptare, ţinîndu-şi servieta strîns la piept şi păşi repede pe uşă. Aceasta se închise imediat cu pocnet în urma lui.

Se afla înăuntru; începuse.

*

Un omuleţ de vîrstă mijlocie purtînd ochelari cu ramă de oţel şi o minusculă mustaţă pomădată stătea în picioare lîngă uşă privindu-l atent.

- Eşti Benteley, nu-i aşa?

- Aşa este, răspunse Benteley. Am venit să-l văd pe Maestrul Jocului, Verrick.

- Pentru ce?

- Pentru o poziţie de clasa 8-8.

În birou intră grăbită o fată. Fără să-l observe pe Benteley spuse, repezit:

- Gata, s-a terminat. Îşi duse mîna la tîmplă. Vezi? Acum eşti mulţumit?

- Nu da vina pe mine, spuse omuleţul. Asta-i legea.

- Legea!

Fata se aşeză pe birou şi-şi scutură claia de păr stacojiu. Apucă un pachet de ţigări şi-şi aprinse una cu degete tremurînde, nervoase.

- Hai să plecăm naibii de-aici, Peter. N-a mai rămas nimic care să merite.

- Ştii bine că nu plec nicăieri, spuse bărbatul.

- Eşti un prost.

Fata se întoarse pe jumătate, zărindu-l pe Benteley pentru prima oară. Ochii ei verzi scînteiară de surpriză şi interes.

- Tu cine eşti?

- Poate c-ar fi mai bine să vii altădată, interveni omuleţul, adresîndu-i-se lui Benteley. Acum nu este tocmai...

- N-am ajuns pînă aici ca să mă întoarceţi din drum, ripostă Benteley, răguşit. Unde este Verrick?

Fata îl măsură cu priviri curioase.

- Vrei să vorbeşti cu Reese? Ce ai de vînzare?

- Sînt biochimist, răspunse Benteley furios. Caut o poziţie de clasa 8-8.

O vagă umbră de amuzament flutură pe buzele roşii ale fetei.

- Chiar aşa? Interesant... Ridică din umerii ei goi. I-ai jurămîntul, Peter.

Omuleţul ezită. Fără nici o tragere de inimă, întinse mîna.

- Sînt Peter Wakeman, îi spuse lui Benteley. Ea este Eleanor Stevens. Secretara particulară a lui Verrick.

Nu era tocmai la ce se aşteptase Benteley. Un moment se lăsă tăcere, timp în care cei trei se cîntăriră unul pe altul din priviri.

- Robotul MacMillan l-a introdus aici, spuse Wakeman în continuare. S-a lansat un anunţ pentru clasa 8-8. Dar eu sînt de părere că Verrick nu mai are nevoie de alţi biochimişti; are şi-aşa destui.

- Ce ştii tu? întrebă Eleanor Stevens. Asta nu-i treaba ta; tu nu te ocupi de personal.

- Eu îmi folosesc bunul simţ. Deliberat, Wakeman se interpuse între fată şi Benteley. Îmi pare rău, i se adresă lui Benteley. Îţi pierzi timpul aici. Du-te la birourile de angajare ale Colinelor - ei cumpără şi vînd biochimişti întruna.

- Ştiu, spuse Benteley. Am lucrat pentru Coline încă de la şaisprezece ani.

- Atunci ce cauţi aici? întrebă Eleanor.

- Oiseau-Lyre m-a lăsat pe drumuri.

- Du-te la Soong.

- Nu mai lucrez pentru nici o Colină! Benteley ridică vocea cu asprime. Am terminat cu Colinele!

- De ce? întrebă Wakeman.

- Colinele sînt corupte, mîrîi furios Benteley. Întregul sistem este putred. Mereu de vînzare celui care oferă mai mult.. şi ofertele curg.

Wakeman reflectă o clipă.

- Nu văd cu ce te afectează asta pe tine. Tu ai munca ta; la ea trebuie să te gîndeşti.

- Pentru timpul, priceperea şi loialitatea mea primesc bani, fu de acord Benteley. Am un laborator alb şi curat şi acces la un echipament care costă mai mult decît aş cîştiga eu într-o viaţă. Am statutul

asigurat şi protecţie totală. Dar mă întreb care este rezultatul final al muncii mele. Mă întreb la ce slujeşte, la urma urmei. Mă întreb unde se duce.

- Şi unde se duce? întrebă Eleanor.

- Se duce la naiba! N-aduce nici un folos nimănui.

- Cui ar trebui să aducă vreun folos?

Benteley se strădui să găsească un răspuns.

- Nu ştiu. Cuiva, undeva. Tu nu vrei ca munca ta să aducă ceva bun? Am răbdat duhorile din jurul lui Oiseau-Lyre cît am putut. Colinele ar trebui să fie unităţi economice separate şi independente; dar de fapt sînt poveri, cheltuieli umflate şi declaraţii de impunere falsificate. Şi răul are tentacule şi mai lungi. Cunoaşteţi sloganul Colinei: SĂ SERVEŞTI ESTE BINE ŞI SĂ SERVEŞTI MAI BINE ESTE CEL MAI BINE. Te-apucă rîsul, nu alta! Credeţi că acestor Coline le pasă dacă fac vreun bine cuiva? În loc să existe pentru binele public, sînt nişte paraziţi în cîrca publicului.

- Nu mi-am închipuit niciodată Colinele ca fiind nişte organizaţii filantropice, comentă Wakeman pe un ton sec.

Benteley se îndepărtă agitat de cei doi; îl priveau ca pe un măscărici. De ce se ambala atît cînd venea vorba de Coline? Era rentabil să faci pe servul clasificat la una din Coline; nimeni nu plînsese încă. ***Dar el se plîngea.*** Poate că asta era lipsă de realism din partea lui, un instinct anacronic care supravieţuise şi pe care clinica-de-îndrumare-a-copiilor nu reuşise să i-l nimicească. Orice-ar fi fost, răbdase atît cît putuse.

- Şi de unde ştii că în Directorat e mai bine? întrebă Wakeman. Eu sînt de părere că ţi-ai făcut o grămadă de iluzii despre el.

- Lasă-l să depună jurămîntul, spuse Eleanor cu indiferenţă. Dacă asta-i ceea ce vrea, fă-i pe plac.

Wakeman clătină din cap.

- Eu nu-i primesc jurămîntul.

- I-l primesc eu atunci, răspunse fata.

- Pe mine să mă scuzaţi, spuse Wakeman.

Din sertarul biroului scoase o sticlă de scotch şi-şi turnă un păhărel.

- Mai vrea cineva?

- Nu, mulţumesc, spuse Eleanor.

Benteley le întoarse spatele, iritat.

- Ce naiba-s toate astea? Aşa-i condus Directoratul?

- Vezi? zîmbi Wakeman. Iluziile ţi s-au prefăcut în praf şi pulbere. Stai la locul tău, Benteley. Nici nu ştii unde şi cînd ţi-e mai bine.

Eleanor lunecă de pe birou şi ieşi grăbită din încăpere. Se întoarse o clipă mai tîrziu, aducînd cu ea reprezentarea-simbol obişnuită a Maestrului Jocului.

- Vino-ncoace, Benteley. Îţi primesc eu jurămîntul.

Aşeză în mijlocul biroului micul bust de plastic de culoare naturală întruchipîndu-l pe Reese Verrick şi se întoarse brusc către biochimist.

- Haide.

Pe cînd Benteley se apropia încet de birou, ea întinse mîna şi atinse săculeţul de pînză atîrnat cu o sforicică de gîtul lui, talismanul pe care i-l prinsese acolo Lori.

- Ce fel de talisman este ăsta? întrebă. Îl aduse astfel pînă lîngă ea. Ia spune-mi.

Benteley îi arătă bucăţica de oţel magnetizat şi praful alb.

- Lapte de fecioară, explică, scurt.

- Asta-i tot ce poţi? Eleanor arătă înspre şiragurile de talismanuri atîrnînd între sînii ei goi. Nu înţeleg cum se descurcă unii cu un singur talisman. Ochii verzi îi jucară în cap. Poate că nici tu nu te descurci. Poate că de asta ai ghinion.

- Am o scală pozitivă înaltă, începu Benteley nervos. Şi mai am şi alte două talismanuri. Pe ăsta mi l-a dăruit cineva.

- Ah, zău? Eleanor se aplecă şi-l examină cu multă atenţie. Arată exact ca tipul de talisman pe care l-ar cumpăra o femeie. Scump, dar cam prea ostentativ.

- E-adevărat, o întrebă Benteley, că Verrick nu poartă nici un talisman?

- Aşa este, se auzi vocea lui Wakeman. El n-are nevoie. Cînd Sticla l-a propulsat la Unu, el avea deja clasa 6-3. În ceea ce priveşte norocul - tipul îl are. A urcat scara pînă-n vîrf exact cum vezi în benzile educaţionale pentru copii. Norocul îi musteşte prin pori.

- Am văzut oameni atingîndu-l cu speranţa că se va lua şi pe ei un pic, spuse Eleanor, cu o mîndrie sfioasă. Nu-i condamn. Şi eu l-am atins, de multe ori.

- Şi la ce ţi-a folosit? întrebă încetişor Wakeman, arătînd spre tîmplele decolorate ale fetei.

- Nu m-am născut în acelaşi timp şi loc cu Reese, răspunse Eleanor abrupt.

- Eu nu cred în astro-cosmologie, spuse Wakeman calm. Eu cred că norocul poate fi cîştigat - sau pierdut. Vine în străfulgerări. Adresîndu-se încet şi concentrat lui Benteley, continuă: Poate că acum este de partea lui Verrick, dar asta nu înseamnă că aşa o să fie întotdeauna. Lor... Făcu un gest vag în sus către etajele superioare. Lor le place să vadă un oarecare echilibru. Grăbit, adăugă: Nu sînt

creştin, sau ceva de genul ăsta, înţelegi. Ştiu că totul este şansă - numai întîmplare. Benteley îi simţea răsuflarea, mirosind a mentă şi ceapă. Dar fiecare îşi întîlneşte şansa lui într-o bună zi. Iar cei mari şi tari se prăbuşesc întotdeauna.

Eleanor îi aruncă o privire de avertizare.

- Ai grijă.

Fără a-şi lua ochii de la Benteley, Wakeman continuă, rar:

- Adu-ţi aminte ce-ţi spun. Încă nu eşti sub jurămînt; profită de lucrul acesta. Nu-i jura supunere lui Verrick. O să rămîi sub talpa lui, ca unul dintre servii lui permanenţi. Şi n-o să-ţi placă.

Pe Benteley îl trecură fiori de gheaţă.

- Vrei să spui că trebuie să-i depun jurămînt direct lui Verrick? Nu un jurămînt de poziţie către Maestrul Jocului?

- Exact, spuse Eleanor.

- De ce?

- Lucrurile sînt cam nesigure acum. Mai multe nu pot să-ţi spun. Mai tîrziu ţi se va da o misiune corespunzătoare clasei tale; asta ţi-o garantez.

Benteley îşi înşfăcă servieta şi făcu gestul de a se depărta, derutat. Din strategia lui, planul lui, se alesese praful. Nimic din cele cu cîte se confruntase aici nu se potrivea cu aşteptările sale.

- Atunci, sînt primit? întrebă, pe jumătate furios. Corespund?

- Sigur, spuse Wakeman, apatic. Verrick îi vrea pe toţi 8-8 pe care poate pune mîna. N-ai cum să dai greş.

Benteley se dădu înapoi neputincios din faţa lor. Ceva nu era în regulă.

- Staţi, spuse, confuz şi şovăind. Trebuie să mă mai gîndesc. Daţi-mi timp să iau o hotărîre.

- N-ai decît, făcu Eleanor cu indiferenţă.

- Mulţumesc. Benteley se retrase ca să reevalueze situaţia.

Eleanor se plimba prin cameră, cu mîinile în buzunare.

- Ceva nou despre tipul ăla? îl întrebă pe Wakeman. Aştept.

- Doar avertizarea iniţială pe circuit închis, spuse Wakeman. Se numeşte Leon Cartwright. Este membru al unui fel de cult, o organizaţie din alea de nebuni inofensivi. Sînt curios să văd ce fel de om este.

- Eu una nu.

Eleanor se opri la fereastră, rămînînd pe gînduri cu privirea pierdută pe străzile şi trotuarele de jos.

- În curînd o să-nceapă toţi să urle. De-acuma nu mai e mult. Ridică mîinile ca într-un spasm şi-şi trecu degetele subţiri peste tîmple. Doamne, poate c-am făcut o greşeală. Dar acum s-a terminat; cale de-ntors nu mai este.

- A fost o greşeală, încuviinţă Wakeman. Peste cîţiva ani o să-ţi dai seama cît de mare.

O străfulgerare de teamă trecu peste chipul fetei.

- N-am să-l părăsesc niciodată pe Verrick. Trebuie să rămîn cu el!

- De ce?

- Voi fi în siguranţă. O să aibă grijă de mine; întotdeauna a avut.

- Corpul te va apăra.

- Nu vreau să am nimic de-a face cu Corpul. Buzele ei roşii avură un rictus, lăsînd să se vadă dinţii albi şi egali. ***Familia mea.*** Unchiul meu Peter, oricînd gata să se vîndă, ca şi Colinele lui. Arătă înspre Benteley: Şi el crede că aici n-o să se lovească de acelaşi lucru!

- Aici nu este vorba de a te vinde, spuse Wakeman. E o chestiune de principiu. Corpul este deasupra omului.

- Corpul este o unealtă ca şi biroul ăsta. Eleanor zgîrie suprafaţa biroului cu unghiile ei lungi. Cumperi toată mobila, biroul, lămpile, telecomunicatoarele, Corpul. Dezgustul îi ardea în privire. Un Prestonit, nu-i aşa?

- Aşa-i.

- Nu-i de mirare că eşti nerăbdător să-l vezi. Presupun că, într-un fel morbid, şi eu sînt curioasă. Cum aş fi în legătură cu vreun animal bizar de pe una din planetele coloniei.

La biroul la care se aşezase, Benteley se desmetici din gînduri.

- Bine, rosti cu voce puternică. Sînt gata.

- Bun. Eleanor se strecură înapoia biroului, cu o mînă ridicată, cealaltă pe bustul din plastic. Cunoşti jurămîntul? Vrei să te ajut?

Benteley cunoştea jurămîntul de credinţă pe de rost, dar îndoiala care îl mai rodea încă reuşi aproape să-l oprească. Wakeman rămăsese în picioare, examinîndu-şi unghiile cu un aer dezaprobator şi plictisit, un mic cîmp negativ de radiaţie. Eleanor Stevens îl privea avid, pe faţă perindîndu-i-se o serie complexă de emoţii intense care se schimbau în fiecare moment. Cu convingerea crescîndă că lucrurile nu erau în regulă, Benteley începu să-şi recite jurămîntul de credinţă către micul bust.

Cînd ajunsese aproape la jumătate, prin

ușile glisante ale biroului intră cu zgomot un grup de bărbați. Unul dintre ei îi domina clar pe ceilalți; era masiv, impunător, greoi și lat în umeri, cu o față pămîntie, îmbătrînită și părul des cu șuvițe oțelii. Reese Verrick, înconjurat de subordonații lui care i se aflau sub supunere directă, se opri cînd văzu procedura care tocmai se desfășura.

Wakeman ridică ochii, interceptînd privirea lui Verrick. Schiță un zîmbet slab și nu spuse nimic; atitudinea lui însă vorbea clar. Eleanor Stevens încremenise. Cu obrajii în flăcări, trupul întins ca o coardă, aștepta ca Benteley să-și ducă pînă la capăt șirul cuvintelor stinghere. De îndată ce acesta termină, reveni parcă brusc la viață. Scoase în grabă bustul de plastic din odaie și-apoi se întoarse, cu mîna întinsă.

- Vreau cartela-p, domnule Benteley. Trebuie să stea la noi.

Benteley, amorțit, îi înmînă cartela. Iar se despărțea de ea.

- Cine-i tipul ăsta? mormăi Verrick.

- Chiar acum a depus jurămîntul. Un 8-8. Eleanor își strînse cu nervozitate lucrurile de pe birou; între sîni, talismanurile îi clincăneau și vibrau parcă de emoție. Îmi iau haina.

- 8-8? Biochimist? Verrick îl măsură pe Benteley cu interes. E bun de ceva?

- E-n regulă, spuse Wakeman. Ceea ce am captat pare a fi de prima clasă.

Eleanor se grăbi să trîntească ușa seifului, își aruncă haina pe umerii goi și-și îndesă cu vîrf buzunarele.

- De-abia a venit, de la Oiseau-Lyre. Se grăbi, cu răsuflarea tăiată, să se alăture grupului adunat în jurul lui Verrick. Încă nu știe.

Fața grea a lui Verrick purta amprenta oboselii și neliniștii, dar o licărire slabă de amuzament îi lumina ochii adînciți în orbitele pronunțate și întunecate, săpate adînc în obrazul puternic.

- Ultimele firimituri, deocamdată. Restul merge la Cartwright, Prestonitul. Cum te cheamă? i se adresă lui Benteley.

Dădură mîna, Benteley mormăindu-și numele. Mîna grea a lui Verrick făcu să-i pîrîie oasele într-o strînsoare de menghină.

- Unde mergem? întrebă Benteley, cu o jumătate de glas. Am crezut...

- Colina Farben. Verrick și grupul lui se îndreptară către rampa de ieșire, toți în afară de Wakeman, care rămase să-l aștepte pe noul Maestru al Jocului. Eleanorei Stevens, Verrick îi explică rapid: Vom opera de acolo. Legămîntul pe care l-am instituit la Farben anul trecut a fost către mine personal. Acolo pot încă să le cer loialitate, în ciuda...

- În ciuda a ce? întrebă Benteley, cuprins brusc de groază. Ușile exterioare erau deschise; lumina vie a soarelui se revărsa peste ei, împreună cu zgomotele asurzitoare ale străzii. Pentru prima dată, strigătele mașinilor de știri îi izbucni în urechi.

Pe cînd coborau rampa către terenul de lansare și vehiculele intercon care îi așteptau, Benteley întrebă, răgușit:

- Ce s-a întîmplat?

- Haide, mormăi Verrick. O să afli totul, în curînd. Avem prea multe lucruri de făcut ca să mai pierdem vremea aici la discuții.

Benteley păși încet în urma grupului, simțind în gură gustul coclit al groazei. Acum știa. O spunea larma ce se ridica de jur împrejur, urletele vocilor mecanice entuziasmate ale mașinilor de știri de pe trotuar.

- Verrick a fost dat jos! strigau mașinile, plimbîndu-se printre grupurile de oameni. Prestonitul propulsat de Sticlă la Unu! O zvîcnire a Sticlei azi-dimineață la 9:30 ora Bataviei! Verrick a căzut definitiiiiv!

Survenise Schimbarea Întîmplătoare a Puterii, evenimentul anticipat de atîtea semne. Verrick fusese smuls din poziția numărul Unu; nu mai era Maestru al Jocului. Căzuse la fund, complet scos din Directorat.

Și Benteley îi jurase credință.

Era prea tîrziu ca să dea înapoi. Erau deja în drum spre Colina Farben, cu toții prinși în șuvoiul evenimentelor care măturau sistemul de nouă planete precum un viscol purtînd răsuflarea cumplită a iernii.

La primele ore ale dimineții, Leon Cartwright conducea cu grijă de-a lungul străzilor înguste și întortocheate, în vechiul său Chevrolet '82, mîinile pricepute ținînd ferm volanul, privirile ațintite pe traficul din față. Ca de obicei, purta un costum la două rînduri, demodat, dar imaculat. O pălarie fără formă îi stătea turtită pe cap, iar în buzunarul de la vestă un ceas ticăia parcă pentru sine. Toată ființa lui răspîndea un aer vechi și desuet; avea, poate, 60 de ani, un bărbat subțire, viguros, foarte înalt și ținîndu-se drept, dar cu

oasele mici, cu ochii de un albastru potolit și încheieturile pătate de o afecțiune hepatică. Brațele îi erau subțiri, dar puternice și vînjoase. Fața suptă purta o expresie liniștită, aproape blîndă. Conducea ca și cînd nu ar fi avut încredere deplină în el sau în mașina la fel de bătrînă.

Pe bancheta din spate zăceau maldăre și teancuri de benzi poștale, gata să fie expediate. Podeaua se curbase sub rolele grele din foiță de metal, care urmau a fi imprimate și francate. Un balonzaid vechi era mototolit într-un colț împreună cu o cutie de plastic pentru sandvișuri, care prinsese miros și cîțiva galoși abandonați. Vîrîtă sub banchetă era o pușcă Hopper încărcată, care stătea acolo de trei ani.

Clădirile, de ambele părți ale drumului, erau vechi și dărăpănate, cu vopseaua scorojită, ferestrele acoperite de praf și firmele cu neon decolorate. Erau relicve ale secolului trecut, ca și el, ca și mașina lui.

Oameni spălăciți, în pantaloni tociți și haine de muncă roase, cu mîinile în buzunare, cu privirea goală și neputincioasă, stăteau sprijiniți de tocurile ușilor sau de pereți. Femei bondoace între două vîrste, cu haine negre fără nici o formă, trăgeau după ele cărucioare rahitice pentru cumpărături prin magazine întunecoase, alegînd ursuze marfă boțită, alimente stătute pe care să le ducă în apartamentele lor îmbîcsite, cu iz de urină, la familiile lor devorate parcă de febră.

Soarta omenirii, cugetă Cartwright, nu se schimbase cu mult în ultima vreme. Sistemul de Clasificare, Jocurile complicate nu le aduseseră nimic bun celor mai mulți dintre oameni. Nec-ii, neclasificații, n-aveau scăpare.

În primele decenii ale secolului douăzeci, problema producției fusese rezolvată; după aceea, societatea fusese atinsă de problema consumului. În anii '50 și '60, produsele de uz curent, precum și cele agricole începuseră să se adune în munți tot mai înalți în toate țările vestice. O mare parte s-au oferit gratuit -- dar asta amenința să răstoarne piața liberă. Prin 1980, soluția temporară era să se adune produsele grămadă și să li se dea foc; miliarde de dolari dispăreau săptămînal în flăcări.

Sîmbătă de sîmbătă, locuitorii orășelelor se adunau în grupuri posace, pline de resentiment, privind soldații cum stropeau cu benzină mașini și prăjitoare de pîine, haine și portocale, cafea și țigări pe care nimeni nu le putea cumpăra, aprinzîndu-le apoi într-un incendiu orbitor. În fiecare oraș exista un loc de incinerare, îngrădit, un fel de morman de cenușă și gunoaie, unde lucrurile frumoase care nu puteau fi cumpărate erau distruse sistematic.

Jocurile mai ajutaseră puțin. Dacă oamenii nu-și puteau permite să cumpere produsele scumpe, puteau măcar spera să le cîștige. Economia fusese ajutată timp de zeci de ani de mecanisme de oferit cadouri în scopuri publicitare, care împărțeau tone de mărfuri sclipitoare. Dar pentru fiecare cîștigător al unei mașini, unui frigider și unui televizor erau milioane care nu cîștigau nimic. Treptat, o dată cu trecerea anilor, premiile Jocurilor crescuseră de la bunuri materiale la articole mai realiste: putere și prestigiu. Și, în vîrf, preamăritul post final: împărțitorul de putere - Maestrul Jocului, iar asta însemna să conduci chiar Jocul.

Dezintegrarea sistemului social și economic fusese lentă, treptată și profundă. Pătrunsese atît de adînc, încît oamenii încetaseră să mai creadă în legea naturii. Nimic nu mai părea stabil sau fix; universul era un flux șovăielnic. Nimeni nu știa ce aduce clipa următoare. Nimeni nu se mai putea bizui pe nimic. Prezicerile statistice deveniră populare..., dispăru însuși conceptul de cauză și efect. Oamenii încetară să mai creadă că și-ar putea controla mediul; tot ce le rămînea era succesiunea probabilă: șanse favorabile într-un univers aleatoriu.

Teoria Minimaxului, Jocul-M, era un fel de retragere stoică, o nonparticipare la vîrtejul inutil în care se zvîrcolea omenirea. Participantul la Minimax nu se angaja niciodată cu nimic; nu risca nimic, nu cîștiga nimic... și nu se trezea copleșit, dat peste cap. Căuta să păzească ce avea și se străduia să reziste mai mult decît ceilalți jucători. Stătea și aștepta ca jocul să ia sfîrșit; era cel mai bun lucru la care putea spera.

Minimax, metoda de a supraviețui marelui joc al vieții, fusese inventat de doi matematicieni ai secolului douăzeci, von Neumann și Morgenstern. Fusese folosit în cel de-al doilea război mondial, în războiul din Coreea și în Războiul Final. Strategii militari și apoi oamenii de afaceri cochetaseră cu teoria lui. La jumătatea secolului, von Neumann fusese numit în cadrul Comisiei Statelor Unite pentru Energie Atomică, o recunoaștere a importanței din ce în ce mai mari a teoriei sale. Teorie care, în două secole și jumătate.

ajunsese baza Guvernului.

Şi acesta era motivul pentru care Leon Cartwright, depanator electronist şi ființă umană dotată cu conştiință, devenise Prestonit.

Semnalizînd, Cartwright îşi trase maşina lîngă bordură. În față, clădirea Societății își etala albul murdar în soarele de mai, o structură de lemn îngustă, cu trei niveluri, cu o singură inscripție ieşind în relief față de cea a spălătoriei de alături: SOCIETATEA PRESTON. BIROURILE PRINCIPALE ÎN SPATE.

Aceasta era intrarea din dos, platforma de încărcare. Cartwright deschise portbagajul şi începu să tragă pe trotuar cutii întregi de literatură gata de expediat. Oamenii care roiau prin jur nu-l băgau în seamă; la cîțiva metri mai în sus, un negustor de peşte îşi descărca remorca într-un mod similar. De partea cealaltă a străzii, un hotel părăginit adăpostea o familie pestriță de prăvălii parazitare şi firme dărăpănate de „afaceri": case de împrumut, tutungerii, bordeluri, baruri.

Sprijinind cu genunchiul o cutie mare, Cartwright o cără cu greu pe aleea îngustă şi în magazia întunecoasă a clădirii. Un singur bec atronic împrăştia o lumină slabă în întunericul umed; pe toate laturile erau stivuite provizii, coloane înalte de lăzi şi cutii legate cu sîrmă. Găsi un loc gol, puse jos povara grea şi-apoi trecu prin hol în biroul din față, mic şi strîmt.

Biroul şi anticamera lui erau - ca de obicei - goale. Uşa din față a clădirii stătea larg deschisă. Cartwright ridică un teanc de corespondență; lăsîndu-se pe canapeaua desfundată, întinse plicurile pe masă şi începu să le răsfoiască. Nu era nimic important: facturi de la tipografie, de la serviciul de transport, penalizări şi ele scadente pentru curent electric şi colectarea gunoiului, pentru apă şi materiale.

Deschizînd o scrisoare, scoase din plic o hîrtie de cinci dolari şi o lungă misivă într-un scris tremurat, de femeie bătrînă. Mai găsi cîteva contribuții minuscule. Însumîndu-le, văzu că Societatea primise cu totul treizeci de dolari.

- Încep să nu mai aibă răbdare, spuse Rita O'Neill, apărînd în spatele lui, în cadrul uşii. Poate c-ar trebui să-i dăm drumul.

Cratwright oftă. Venise clipa. Ridicîndu-se greoi în picioare, goli o scrumieră, îndreptă un teanc de exemplare cu colțurile îndoite din ***Discul de Flacără*** al lui Preston, şi o urmă pe fată, parcă împotriva voinței sale, prin holul îngust. Sub fotografia pătată de muşte a lui John Preston, chiar în stînga şirului de cîrlige pentru fulare, făcu un pas înainte şi trecu prin falsa deschizătură în pasajul interior înecat în penumbră, care se întindea paralel cu coridorul ştiut de toată lumea.

La vederea lui, oamenii care umpleau camera îşi încetară brusc conversațiile. Toți ochii fură întorşi către el; o speranță lacomă, amestecată cu teamă, plutea prin odaie. Uşurați, cîțiva dintre cei prezenți se apropiară de el; murmurul se ridică din nou şi deveni zumzet. Acum încercau cu toții să-i atragă atenția. În timp ce se îndrepta către mijlocul încăperii, în jurul lui se formă un cerc de bărbați şi femei, surescitați, gesticulînd.

- Deci plecăm, spuse Bill Konklin, uşurat.

În spatele său, Mary Uzich rosti, cu însuflețire:

- Am aşteptat atîta - pur şi simplu am ajuns la capătul răbdării!

Cartwright căută prin buzunare, pînă găsi tabelul. O varietate uimitoare de oameni se îngrămădiră nerăbdători lîngă el: muncitori mexicani taciturni şi cu teama în oase, strîngînd la piept puținele lucruri, un cuplu de orăşeni cu fețele împietrite, un fochist, şlefuitori de lentile japonezi, o fată-de-pat cu buze de carmin, proprietarul de vîrstă mijlocie al unei mercerii care dăduse faliment, un student la agronomie, un farmacist care-şi vindea propriile leacuri patentate, o bucătăreasă, o soră medicală, un tîmplar. Cu toții transpirau din abundență, împingîndu-se, ascultînd, privind încordați.

Aceştia erau oameni care-şi purtau măiestria şi meseria în cele două mîini - nu în minte. Îndemînarea lor venea din ani de practică şi muncă, din contactul direct cu obiectele. Puteau creşte plante, turna fundații, repara țevi sparte, întreține maşinării, țese pînzeturi, pregăti mîncăruri. În conformitate cu sistemul de Clasificare, erau cu toții nişte ratați.

- Cred că sîntem toți aici, spuse Jereti, încordat.

Cartwright răsuflă adînc şi ridică vocea ca să fie auzit de toată lumea.

- Înainte să plecați, vreau să vă mai spun ceva. Nava este gata de pornire; a fost verificată de prietenii noştrii de la rampa de lansare.

- Corect, confirmă căpitanul Groves; era un negru impresionant, cu figură aspră, purtînd o jachetă de piele, mănuşi şi cizme.

Cartwright zăngăni foița de metal pe

care o avea în mînă.

- Ei, asta este. Stă cineva la îndoială? Vrea cineva să renunţe?

Grupul fremătă de emoţie şi tensiune, dar nici unul din ei nu se clinti. Mary Uzich îi zîmbi lui Cartwright şi-apoi în sus, către tînărul de lîngă ea; Konklin îi cuprinse umerii cu braţul şi-o trase mai aproape.

- Pentru asta am muncit atît timp, continuă Cartwright. Acesta este momentul căruia i-am dedicat timpul şi banii noştri. Aş fi vrut ca John Preston să fie aici cu noi; s-ar fi bucurat să vadă toate acestea. Ştia că se va întîmpla, într-o bună zi. Ştia că va exista o navă a cărei ţintă să fie dincolo de planetele coloniei, dincolo de regiunile controlate de Directorat. În adîncul inimii, era sigur că oamenii vor pleca în căutarea unor noi frontiere... şi a libertăţii.

Se uită la ceas.

- La revedere şi noroc - în curînd veţi fi plecaţi. Aveţi mare grijă de talismanurile voastre şi lăsaţi pilotarea navei în seama lui Groves.

Unul cîte unul, îşi adunară puţinele bunuri şi părăsiră încăperea. Cartwright dădu mîna cu ei, murmurînd cuvinte de speranţă şi îmbărbătare. Cînd dispăru şi ultimul dintre ei, rămase un moment gînditor şi tăcut, în camera acum pustie.

- Mă bucur că s-a terminat, declară Rita, relaxîndu-se. M-am temut că unii vor da înapoi.

- Necunoscutul este un teritoriu înfricoşător. Acolo sînt monştri. Şi în una din cărţile sale, Preston a descris voci stranii, care cheamă. Cartwright îşi turnă o ceaşcă de cafea neagră. Dar şi noi avem partea noastră de îndurat aici. Nu ştiu unde e mai rău.

- N-am crezut-o niciodată, spuse Rita, netezindu-şi părul negru cu o mişcare inconştientă a degetelor subţiri, îndemînatice. Poţi schimba universul... nu există nimic care să nu poată fi făcut.

- Există o mulţime de lucruri pe care nu le pot face, o contrazise sec Cartwright. Am să încerc cîte ceva, o să încep cîte un lucru pe ici pe colo, am să pun capăt altor lucruri. Dar îmi vor veni de hac destul de repede.

- Cum... poţi spune una ca asta? se îngrozi Rita.

- Sînt realist. Vocea îi era dură, aproape sălbatică. Asasinii au omorît pe fiecare nec la care s-a oprit Sticla. Cît crezi că o să dureze pînă se va aduna Convenţia Provocării? Verificările şi echilibrările sistemului sînt făcute ca să ne verifice pe noi şi să-i echilibreze pe ei. În ceea ce mă priveşte, eu am încălcat regulile chiar şi numai pentru că am dorit să particip la joc. Orice mi se întîmplă de acum încolo este din vina mea.

- Oare ei ştiu despre navă?

- Mă îndoiesc. Sumbru, adăugă: Sper că nu.

- Poţi să rezişti pînă cînd nava va fi în siguranţă. Nu este asta... Rita se întrerupse, întorcîndu-se cu teamă.

Din afara clădirii venea zgomot de motoare cu reacţie. O navă cobora pe acoperiş, un brusc zumzăit metalic ca al unei insecte de oţel. Se auzi un bubuit puternic, pe urmă voci şi mişcări rapide la etajele de sus, unde se forţa chepengul acoperişului. Rita văzu expresia de pe faţa unchiului ei, licărirea momentului de teroare, străfulgerarea ***înţelegerii***. Apoi, se aşternură oboseala şi liniştea, şi el îi zîmbi, şovăitor.

- Au venit, observă cu o voce slabă, aproape imperceptibilă.

*

Pe coridor răsunară cizme grele, militare. Gărzile Directoratului, în uniforme verzi, se răspîndiră de jur împrejurul sălii de întrunire; în urma lor apăru un funcţionar al Directoratului, cu înfăţişare calmă şi ţinînd strîns o servietă cu cifru.

- Sînteţi Leon Cartwright? întrebă funcţionarul. Răsfoindu-şi carneţelul, spuse: Daţi-mi actele dumneavoastră. Le aveţi aici?

Cartwright scoase tubul de plastic din buzunarul interior al hainei, îl desigilă şi despături foiţele metalice. Una cîte una, le aşternu pe masă.

- Certificatul de naştere. Foaia de şcolarizare şi specializare. Psiho-analiza. Certificatul medical. Cazierul. Permisul de statut. Situaţia jurămintelor de credinţă din trecut. Ultima eliberare de sub jurămînt. Şi toate celelalte.

Împinse teancul către funcţionar, după care îşi scoase haina şi îşi suflecă mîneca.

Funcţionarul aruncă o privire fugară peste acte, comparînd apoi marcajele de identificare cu însemnele săpate adînc în antebraţul lui Cartwright.

- Va trebui să examinăm mai tîrziu amprentele şi modelul undelor cerebrale. De fapt, este de prisos; ştiu că sînteţi Leon Cartwright.

Împinse hîrtiile înapoi.

- Sînt maiorul Shaeffer, din Corpul de

Captatori al Directoratului. Mai sînt şi alţi captatori în apropiere. Azi-dimineaţă, puţin după ora nouă, a avut loc o schimbare de putere.

- Înţeleg, spuse Cartwright lăsîndu-şi mîneca în jos şi îmbrăcînd haina.

Maiorul Shaeffer atinse marginea netedă a permisului de statut al lui Cartwright.

- Nu sînteţi clasificat, nu-i aşa?

- Nu sînt.

- Deci cartela-p v-a fost luată de Colina dumneavoastră protectoare. Acesta este sistemul obişnuit, nu?

- Acesta-i sistemul obişnuit, încuviinţă Cartwright. Dar nu aparţin de nici o Colină. După cum veţi vedea în acte, mi s-a dat drumul pe la începutul anului.

Shaeffer înălţă din umeri.

- Atunci, cu siguranţă că v-aţi vîndut cartela-putere pe piaţa neagră. Închise carneţelul cu un pocnet. Majoritatea zvîcnirilor Sticlei scot din mulţime neclasificaţi, deoarece sînt mult mai numeroşi decît clasificaţii. Dar, într-un fel sau altul, clasificaţii reuşesc să-şi păstreze cartelele- putere.

Cartwright îşi puse cartela-putere pe masă.

- Iat-o pe-a mea.

Shaeffer fu uluit.

- Incredibil!

Exploră rapid mintea lui Cartwright, purtînd pe faţă o expresie nedumerită, plină de suspiciuni.

- Ştiaţi deja. Ştiaţi c-o să se întîmple.

- Da.

- Imposibil. De-abia s-a întîmplat... am venit numaidecît. Vestea n-a ajuns nici măcar la Verrick; sînteţi prima persoană din afara Corpului care află. Se apropie de el. Aici ceva nu e în regulă. De unde aţi ştiut că se va întîmpla?

- Viţelul acela cu două capete, rosti Cartwright, vag.

Funcţionarul captator rămase pierdut pe gînduri, explorîndu-i mintea. Brusc, se opri.

- Nu contează. Presupun că aveţi vreo sursă în interior. Aş putea să aflu; este în mintea dumneavoastră, undeva foarte adînc, foarte bine camuflat.

Întinse mîna.

- Felicitări. Dacă nu vă deranjază, ne vom ocupa poziţile aici. Verrick va fi informat peste cîteva minute. Vrem să fim gata. Îi împinse cartela-p în mînă. Păstraţi-o cu grijă. Este singurul lucru care vă îndreptăţeşte la noua dumneavoastră poziţie.

- Presupun că aşa este, răspunse Cartwright, recăpătîndu-şi răsuflarea. Pot conta pe dumneavoastră. Puse cu grijă cartela în buzunar.

- Cred că da. Shaeffer îşi umezi buzele, dus pe gînduri. Pare ciudat... Acum sînteţi superiorul nostru şi Verrick nu mai este nimic. S-ar putea să mai treacă ceva timp pînă să putem face adaptarea psihologică. Unii dintre membrii mai tineri ai Corpului, care nu-şi amintesc alt Maestru al Jocului...

Dădu din umeri.

- Vă sugerez să vă lăsaţi pe mîna Corpului pentru un timp. Nu putem rămîne aici, şi o mulţime de oameni din Batavia au jurăminte de credinţă făcute către Verrick personal, nu către poziţia de Maestru al Jocului. Va trebui să-i filtrăm pe toţi şi să-i îndepărtăm sistematic. Verrick i-a folosit ca să-şi asigure controlul asupra Colinelor.

- Nu mă surprinde.

- Verrick este dibaci. Shaeffer îl măsură pe Cartwright cu o privire critică. În timp ce era Maestru al Jocului, a fost provocat în repetate rînduri. Întotdeauna exista cineva care încerca să se infiltreze. Am fost tot timpul ocupaţi, dar presupun că pentru asta sîntem făcuţi.

- Mă bucur că aţi venit, recunoscu Cartwright. Cînd am auzit zgomotele, am crezut că este... Verrick

- Ar fi fost, dacă i-am fi dat de ştire. În ochii lui Shaeffer licărea un amuzament macabru. Dacă n-ar fi existat captatorii mai în vîrstă, probabil că mai întîi i-am fi spus lui şi nu ne-am fi grăbit să venim aici. Peter Wakeman însă a dat o mare importanţă acestui lucru. Responsabilitate şi datorie, ceva de genul ăsta.

Cartwright îşi făcu o însemnare mintală. Poate că va trebui să-l caute pe Peter Wakeman.

- Pe cînd ne apropiam, continuă Shaeffer, vorbind rar, avangarda noastră a captat gîndurile unui grup mare de oameni care se pare că plecau de aici. În mintea lor erau numele dumneavoastră şi locul acesta.

Cartwright deveni brusc precaut.

- Oh. Şi?

- Se îndepărtau de noi, aşa că nu am putut prinde multe. Ceva despre o navă. Ceva în legătură cu un zbor lung.

- Parcă aţi fi ghicitorii Guvernului.

- În jurul lor era un cîmp intens de emoţie şi teamă.

- Nu vă pot spune nimic, repetă Cartwright, cu emfază. Nu ştiu nimic

despre asta. Ironic, adăugă: Nişte creditori, pesemne.

*

În curtea din jurul clădirii Societăţii, Rita O'Neill păşea fără ţintă în cerc; se simţea deodată pierdută. Momentul cel mare venise şi trecuse; acum intrase în istorie.

Sprijinită de clădirea Societăţii, se afla cripta micuţă, sărăcăcioasă, unde erau păstrate rămăşiţele pămînteşti ale lui John Preston. Îi putea vedea trupul negricios, diform, suspendat în plasti-cubul îngălbenit şi pătat de muşte, cu mîinile împreunate peste pieptul ieşit în afară ca la păsări, ochii închişi, ochelarii de prisos în faţa eternităţii. Mîini micuţe, deformate de artrită, o făptură cocoşată şi mioapă. Cripta era plină de praf; gunoaie şi moloz se adunaseră în jurul ei. Resturi pe care vîntul le adusese şi le lăsase acolo. Nimeni nu venea să vadă rămăşiţele lui Preston. Cripta era un monument uitat şi singuratic, adăpostind o formă posomorîtă de ţărînă, neputincioasă, abandonată.

Dar la o distanţă de o jumătate de milă, grupul de maşini vechi îşi descărca pasagerii pe terenul de lansare. Obositul cargobot GM de minereu era înghesuit pe lansator; oamenii urcau cu paşi nesiguri îngusta pasarelă de metal, pătrunzînd în carapacea nefamiliară.

Fanaticii făcuseră primul pas pe drumul lor. Plecau spre adîncurile spaţiului pentru a găsi şi a pune piciorul pe legendara a zecea planetă a sistemului solar, miticul Disc de Flacără, lumea fabuloasă a lui John Preston, dincolo de Universul cunoscut.

Cartwright nici nu ajunsese la clădirile Directoratului din Batavia şi zvonul se şi răspîndise. Rămase fixînd ecranul televizorului, pe cînd racheta intercon de mare viteză traversa ca un bolid cerul peste Pacificul de sud. Sub ei se întindeau oceanul azuriu şi nenumărate puncte negre, conglomerate de case plutitoare din metal şi platforme fragile, din Hawaii pînă în Ceylon.

Ecranul televizorului înfăţişa o vie agitaţie. Chipuri după chipuri, scenele se succedau cu o repeziciune uimitoare. Era înfăţişată istoria celor zece ani ai lui Verrick: cadre ale masivului ex-Maestru al Jocului cu sprîncenele lui groase şi rezumate a tot ce înfăptuise. Vagi rapoarte despre Cartwright.

Se văzu nevoit să rîdă, înfundat şi nervos, ceea ce-i făcu pe captatori să tresară. Nu se ştia nimic despre el, în afara faptului că avea o oarecare legătură cu Societatea Preston. Maşinile de ştiri scoseseră la iveală cît putuseră mai multe despre Societate: nu era cine ştie ce. Fragmente din istoria lui John Preston însuşi, omuleţul bolnăvicios tîrîndu-se de la Bibliotecile de Informaţie la Observatoare, scriindu-şi cărţile, adunînd date nenumărate, certîndu-se în van cu aşa-zişii învăţaţi, pierzîndu-şi clasificarea şi-aşa precară, în final lăsîndu-se cuprins de deznădejde şi murind în mizerie. Apoi se zidise sărăcăcioasa criptă. Se ţinuse prima întrunire a Societăţii. Se începuse tipărirea cărţilor pe jumătate nebuneşti, pe jumătate profetice...

Cartwright spera că asta era tot ce ştiau. Strînse pumnii, în gînd, şi nu-şi mai dezlipi ochii de pe ecran.

El era acum puterea supremă a sistemului cu nouă planete. Era Maestrul Jocului, înconjurat de un Corp telepatic, cu o numeroasă armată, o flotă de război şi forţe poliţieneşti la ordinele lui. Era administratorul fără oponenţi al structurii aleatoare a Sticlei, al vastului aparat de clasificare, al Jocurilor, loteriilor şi şcolilor de pregătire.

Pe de altă parte, mai erau cele cinci Coline, cadrul industrial care susţinea sistemul social şi politic.

- Pînă unde a ajuns Verrick? îl întrebă pe maiorul Shaeffer.

Shaeffer îi scrută mintea ca să-şi dea seama ce vroia de fapt să ştie.

- A, s-a descurcat destul de bine. Pînă în august ar fi eliminat mişcarea aleatorie a Sticlei şi întreaga structură a Minimax-ului.

- Unde este Verrick acum?

- A plecat din Batavia către Colina Farben, punctul lui cel mai tare. O să acţioneze de acolo; am captat cîteva din planurile lui.

- Corpul vostru, observ, o să-mi fie de mare ajutor.

- Pînă la un punct. Treaba noastră este să vă apărăm; asta-i tot ce facem. Nu sîntem spioni sau agenţi secreţi. Nu facem decît să vă păzim viaţa.

- Care a fost procentul în trecut?

- Corpul a luat ființă acum 160 de ani. De atunci, am apărat cincizeci și nouă de Maeștri ai Jocului. Dintre ei, am reușit să salvăm unsprezece.

- Și cît au rezistat?

- Unii cîteva minute, alții cîțiva ani. Verrick a rezistat aproape cel mai mult, deși a mai fost și bătrînul McRae, în '78, care a rămas toți cei treisprezece ani. Pentru el, Corpul a interceptat mai mult de trei sute de Provocatori; dar n-am fi fost în stare s-o facem fără ajutorul lui McRae. Era un ticălos bătrîn, plin de șiretlicuri. Uneori cred că era un captator.

- Un Corp telepatic, medită Cartwright cu voce tare, care să mă apere. Și asasini publici care să mă ucidă.

- Numai un singur asasin o dată. Desigur, ați putea fi ucis de un amator neautorizat de Convenție. Cineva care vă poartă o ranchiună personală. Dar asta se întîmplă rar. Nu ar rezolva nimic astfel, decît că și-ar pierde cartela-p. Ar fi neutralizat din punct de vedere politic. N-ar mai putea deveni niciodată Maestru al Jocului. Și Sticla va trebui să mai facă o zvîcnire. Un eveniment deosebit de neplăcut.

- Dă-mi o estimare a duratei mele de supraviețuire.

- În medie, două săptămîni.

Două săptămîni, și Verrick era viclean. Convențiile Provocării nu vor fi întîmplări sporadice, aranjate de indivizi izolați, avizi de putere. Verrick va face ca totul să fie bine organizat. Un mecanism eficient, coordonat, va da la iveală un asasin după altul, tîrîndu-se și apropiindu-se de Batavia la nesfîrșit, pînă cînd în final își vor atinge scopul și Leon Cartwright va fi distrus.

- În mintea dumneavoastră, spuse Shaeffer, există un vîrtej interesant format din teama obișnuită și dintr-un sindrom foarte neobișnuit pe care nu-l pot analiza. Ceva în legătură cu o navă.

- Aveți voie să explorați ori de cîte ori vreți?

- N-am ce face. Dacă aș sta aici vorbind de unul singur, dumneavoastră m-ați auzi fără să vreți. Cînd mă aflu în preajma unui grup, gîndurile lor se suprapun ca într-o adunare de oameni care vorbesc toți o dată. Aici însă nu sîntem decît noi doi

- Nava este pe drum, spuse Cartwright.

- N-o să ajungă departe. Primul corp ceresc pe care va încerca să întemeieze o colonie, Marte sau Jupiter sau Ganimede...

- Nava merge pînă la capăt. Nu încercăm să punem bazele unei noi colonii.

- Aveți foarte mare încredere în vechitura aia de transportor de minereu.

- Tot ceea ce avem este acolo.

- Și credeți că ***dumneavoastră*** veți rezista destulă vreme încît...?

- Sper.

- Și eu, spuse Shaeffer, rece. Apropo. Arătă, cu un gest, spre insula din ce în ce mai mare, profilîndu-se acum în față. Cînd vom ateriza, vă va aștepta un agent de-al lui Verrick.

- Deja? gemu Cartwright.

- Nu un asasin. Încă nu s-a întrunit Convenția Provocării. Omul acesta îi este supus direct lui Verrick, un membru al personalului său, pe nume Herb Moore. A fost percheziționat ca să nu aibă arme și a trecut. Vrea numai să vă spună cîteva cuvinte.

- De unde știi toate astea?

- În ultimele cinci minute am început să prind Cartierul General al Corpului. Este informație prelucrată, trecînd din aproape în aproape. De fapt, sîntem un lanț. N-aveți de ce vă teme: cel puțin doi dintre noi vom fi de față cînd veți sta de vorbă cu el.

- Și presupunînd că nu vreau s-o fac?

- Este privilegiul dumneavoastră.

Cartwright închise televizorul; nava cobora încet deasupra ancorelor magnetice.

- Ce mă sfătuiești?

- Vorbiți cu el. Ascultați ce are să vă spună. Vă va da mai mult decît o idee despre ceea ce vă așteaptă.

*

Herbert Moore era un bărbat blond cu trăsături frumoase, de-abia trecut de treizeci de ani. Cînd îl văzu pe Cartwright, se ridică cu grație. Shaeffer și alți doi membri ai Corpului intrară în holul principal al clădirii Directoratului.

- Salutări, i se adresă Moore lui Shaeffer cu voce sonoră.

Shaeffer deschise ușile către birourile interioare și se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Cartwright să intre. Era prima dată cînd noul Maestru al Jocului dădea cu ochii de ceea ce moștenise. Rămase în cadrul ușii, cu haina pe braț, cu desăvîrșire uluit de priveliște.

- Este o mare diferență față de clădirea Societății, rosti într-un sfîrșit. Înaintînd cu pași mari, atinse suprafața lustruită de

mahon a biroului. E lucru ciudat... aveam puterea reprezentată în termeni abstracţi; era putinţa de a face una, de a face alta... Aveam totul tradus în formă simbolizată, dar vederea acestor covoare, biroul acesta imens...

- Acesta nu este biroul dumneavoastră, îi spuse maiorul Shaeffer. Este biroul secretarei dumneavoastră. Eleanor Stevens, un fost captator.

- Oh. Cartwright se înroşi. Bine, şi atunci ea unde este?

- A plecat cu Verrick. O situaţie interesantă. Maiorul Shaeffer trînti uşa în urma lor, lăsîndu-l pe Herb Moore afară, în holul elegant. Intrase de curînd în Corp; a venit după ce Verrick a ajuns Maestru al Jocului. Avea doar şaptesprezece ani şi Verrick a fost singura persoană pe care a servit-o în viaţa ei. După vreo doi ani, şi-a modificat jurămîntul din ceea ce numim jurămînt poziţional în jurămînt personal. Cînd Verrick a plecat, ea şi-a împachetat lucrurile şi l-a urmat.

- Deci Verrick are un captator.

- După lege, ea îşi pierde supralobul. Interesant că se pot ivi asemenea loialităţi personale. După cîte ştiu, nu a fost vorba de vreo relaţie sexuală. De fapt, ea a fost amanta lui Moore, tînărul care aşteaptă acum afară.

Cartwright păşi prin încăperea somptuoasă, examinînd cabinetele, masivele seturi telecomunicaţionale, scaunele, biroul, tablourile în continuă schimbare de pe pereţi.

- Biroul meu unde este?

Shaeffer împinse cu putere o uşă grea. Împreună cu ceilalţi doi membri ai Corpului îl urmară pe Cartwright prin mai multe puncte de control şi cîmpuri puternice de protecţie, într-o încăpere austeră din rexeroid solid

- Mare, dar nu atît de elegant, spuse Shaeffer. Verrick era un realist. Cînd a venit, aici era un fel de decor erotic arăbesc: fete-de-pat tolănite peste tot, toate soiurile de băuturi, divanuri, muzică şi culori schimbîndu-se în permanenţă. Verrick s-a descotorosit de toate bibelourile, a trimis fetele în lagărele de muncă de pe Marte, a dat jos toate zorzoanele şi farafasticurile şi a construit ***asta.***

Ciocăni în perete; suna înfundat.

- Vreo şase metri de rexeroid. Nici o bombă nu-l poate arunca în aer, nimic nu-l poate sfredeli, radiaţiile nu pătrund, are sistem propriu de pompare a aerului, propriile controale ale umidităţii şi temperaturii, propria rezervă de hrană. Deschise un dulăpior. Priviţi!

Dulăpiorul era un arsenal în miniatură.

- Verrick se pricepea la toate armele existente. O dată pe săptămînă, mergeam cu toţii în junglă şi împuşcam tot ce vedeam cu ochii. Nimeni nu poate pătrunde în această încăpere decît prin uşa obişnuită. Sau... Îşi trecu mîna peste unul din pereţi. Lui Verrick nu i-a scăpat nici un şiretlic. El a proiectat şi supravegheat fiecare centimetru. După ce totul a fost terminat, toţi lucrătorii pînă la unul au fost trimişi în lagăre, de parcă ar fi fost un faraon cu mormintele sale. În ultimele ore de muncă, Corpul a fost ţinut deoparte.

- De ce?

- Verrick şi-a instalat echipament pe care nu intenţiona să-l folosească atît timp cît era Maestru al Jocului. Cu toate acestea, i-am captat pe cîţiva dintre lucrători, cînd erau încărcaţi în transportoare. Captatorii sînt întotdeauna curioşi atunci cînd cineva încearcă să-i excludă.

Făcu să alunece o secţiune din perete.

- Acesta este coridorul special al lui Verrick. În aparenţă, duce afară. În realitate, duce înăuntru.

Cartwright încercă să nu bage în seamă sudoarea rece care-i umezise palmele şi subsuorile. Coridorul se deschidea în spatele marelui birou de oţel; nu era greu să-ţi imaginezi peretele din rexeroid dîndu-se la o parte şi asasinul apărînd direct în spatele noului Maestru al Jocului.

- Ce-mi sugeraţi? Să-l închid ermetic?

- Strategia pe care am elaborat-o nu include şi acest mecanism. O să plantăm capsule cu gaz sub suprafaţa podelei pe toată lungimea pasajului şi nu vă mai faceţi griji. Asasinul va muri înainte de a ajunge să pună mîna pe încuietoare. Shaeffer ridică din umeri: Dar acesta este un aspect minor.

- Am să vă urmez sfatul, reuşi să articuleze Cartwright. Mai există ceva ce ar trebui să ştiu la acest moment?

- Ar trebui să-l asculţi pe Moore. Este un biochimist de mîna întîi, un geniu în felul său. El ţine sub control laboratoarele de cercetare Farben; acum este prima dată după mulţi ani că vine pe-aici. Am încercat să explorăm cîte ceva despre activitatea lui, dar, sincer vorbind, informaţiile sînt prea tehnice pentru noi.

Unul dintre ceilalţi captatori, un omuleţ spilcuit cu mustaţă şi un păr care începea să se rărească şi cu o armă complicată în mînă, interveni:

- Ar fi interesant de ştiut dacă Moore apelează intenţionat la jargonul tehnic ca

să ne deruteze.

- Acesta este Peter Wakeman, spuse Shaeffer.

Cartwright și Wakeman dădură mîna. Degetele captatorului erau fine și fragile, ca de femeie; degete timide, neavînd nici urmă din forța pe care Cartwright se obișnuise să o găsească la neclasificații lui. Era greu de crezut că acesta era bărbatul care conducea Corpul, care le impusese să facă întorsătura, să se îndepărteze de Verrick exact la momentul critic.

- Mulțumesc, spuse Cartwright.

- N-ai pentru ce. Dar n-a avut nici o legătură cu tine personal.

Captatorul arăta un interes egal pentru bătrîn.

- Cum devine cineva Prestonit? Nu am citit nici una din cărțile lui; cîte sînt, trei?

- Patru.

- Preston a fost astronomul acela sărit de pe fix care a făcut toate Observatoarele să-i caute planeta, așa-i? Și-au îndreptat telescoapele în toate părțile și n-au descoperit nimic. Preston a plecat s-o caute singur și în final a murit în nava lui. Da, am răsfoit o dată ***Discul de Flacără***. Omul care mi l-a dat era un adevărat nebun inofensiv; am încercat să-l captez. N-am găsit decît un amestec confuz, haotic, plin de pasiune.

- La mine ce găsiți? întrebă Cartwright încordat.

Urmă un moment de liniște absolută. Toți cei trei captatori își concentrau atenția asupra lui; el își îndreptă forțat gîndurile spre televizorul complicat din colț și încercă să uite de prezența lor

- Cam la fel, spuse Wakeman după puțin timp. Formația ta este foarte ciudată pentru societatea noastră. Minimax-ul pune mare accent pe Calea de Mijloc aristotelică. Tu ai investit totul în nava aceea. Cocioabă sau palat, dacă ea eșuează, nu-ți mai rămîne nimic.

- Nu va eșua, îi răspunse Cartwright aspru.

Cei trei captatori păreau amuzați.

- Într-un univers al întîmplării, nimeni nu poate prevedea nimic, spuse Shaeffer sec. Probabil că va fi distrusă. Totuși, ar putea trece.

- După ce vei fi stat de vorbă cu Moore, interveni Wakeman, va fi interesant de văzut dacă mai prevestești succese.

Cînd Cartwright și Wakeman își făcură intrarea în hol, Herb Moore se ridică sprinten în picioare.

- la loc, îi spuse Cartwright. Vom discuta aici.

Moore rămase în picioare.

- Nu voi răpi mult din timpul dumneavoastră, domnule Cartwright. Știu că sînteți foarte ocupat.

Wakeman mormăi posac.

- Ce vrei? întrebă Cartwright.

- Lăsați-mă să mă exprim astfel: dumneavoastră ați urcat. Verrick a căzut. Dețineți poziția supremă în sistem. Am dreptate?

- Strategia lui, făcu Wakeman dus pe gînduri, este să te convingă că ești un amator. Asta am reușit să captăm. Vrea să te facă să crezi că ești un fel de spălător de podele stînd în fotoliul șefului cît timp acesta este plecat să încheie o afacere de anvergură.

Moore începu să pășească încoace și-ncolo, cu obrajii îmbujorați de însuflețirea care pusese stăpînire pe el, gesticulînd aprins, foarte animat de șuvoiul de cuvinte care i se revărsau din gură.

- Reese Verrick a fost Maestru al Jocului timp de zece ani. A fost provocat zilnic și a contracarat fiecare Provocare. În esență, Verrick este un conducător iscusit. Și-a îndeplinit slujba cu mai multă pricepere și abilitate decît toți Maeștrii Jocului dinaintea lui la un loc.

- Cu excepția lui McRae, sublinie Shaeffer, intrînd în hol. Nu-l uita pe McRae. Gîndul îl încălzi. Bunul și bătrînul McRae.

Cartwright simți că-i vine rău de la stomac. Se lăsă să cadă într-unul din fotoliile moi, rezemîndu-se obosit de spătar pe cînd acesta se adapta la greutatea și poziția lui; discuția continuă fără el; cuvintele repezi schimbate de cei doi captatori și tînărul acesta inteligent se auzeau de undeva departe, ca-ntr-un vis. Încerca să se concentreze asupra argumentărilor, dar nu păreau să-l intereseze.

În multe feluri, Herb Moore avea dreptate. El ***într-adevăr*** dăduse buzna în biroul, poziția și problemele altcuiva. Se întrebă vag unde se afla acum nava. Dacă ceva nu se defectase, urma să se apropie curînd de Marte și de centura de asteroizi. Nu depășiseră deja vămile? Se uită la ceas. Nava cîștiga viteză chiar în acel moment.

Vocea pătrunzătoare a lui Moore îl readuse la realitate. Se îndreptă și deschise ochii.

- Bine! spunea Moore, surescitat. Vestea s-a răspîndit prin seturile telecomunicaționale. Convenția se va ține probabil la Colina Westinghouse; acolo au

mai multe hoteluri.

- Da, spuse Wakeman dur. Ăla-i locul unde se adună de obicei criminalii. O grămadă de camere ieftine.

Wakeman şi Moore discutau despre Convenţia Provocării.

Cartwright se ridică, nesigur, în picioare.

- Vreau să vorbesc cu Moore. Voi doi plecaţi de-aici. Duceţi-vă în altă parte.

Captatorii se sfătuiră în tăcere, apoi se îndreptară spre uşă.

- Ai grijă, îl avertiză Wakeman. Ai avut o mulţime de şocuri emoţionale astăzi. Indicele talamic îţi este prea mare.

Cartwright închise uşa în urma lor şi se întoarse către Moore.

- Acum putem lămuri toate acestea o dată pentru totdeauna.

Moore zîmbi încrezător.

- Cum spuneţi dumneavoastră, domnule Cartwright. Doar sînteţi şeful.

- Nu sînt şeful tău.

- Nu, într-adevăr. Cîţiva dintre noi i-am rămas loiali lui Reese. Cîţiva dintre noi nu l-am părăsit.

- Cred că-l admiraţi foarte mult.

Expresia lui Moore arăta că era adevărat.

- Reese Verrick este un om mare, domnule Cartwright. A făcut multe lucruri mari. Lucrează la o scară enormă. O expresie radioasă i se întinse pe chip. Este pe de-a-ntregul raţional.

- Şi ce-ai vrea să fac eu? Să-i dau poziţia înapoi?

Cartwright îşi auzi propria voce tremurînd de emoţie.

- Nu am de gînd să renunţ la toate acestea. Nu-mi pasă cît de iraţional vi se pare. Sînt aici şi rămîn aici. Nu mă puteţi intimida. Nu vă puteţi bate joc de mine!

Vocea lui stîrni ecouri, începuse să strige. Se forţă să se calmeze. Herb Moore zîmbi senin şi se bucură de propria lui bucurie interioară.

Este destul de tînăr ca să-i fiu tată, se trezi Cartwright că-şi spune în gînd. Nu poate avea mai mult de treizeci de ani şi eu am şaizeci şi trei. E doar un băieţandru, un copil teribil. Încercă să-şi oprească tremurul mîinilor, dar nu reuşi. Era surescitat, prea surescitat. De-abia putea să vorbească. Se enervase prea tare. Şi-i era frică.

- Nu puteţi conduce sistemul, spuse Moore, liniştit. Asta nu face parte din felul dumneavoastră de-a fi. De fapt cine sînteţi? Am studiat dosarele. V-aţi născut la 5 octombrie 2140, în zona Colinei Imperial. Acolo aţi trăit toată viaţa; este prima oară cînd vă aflaţi în partea asta a planetei, ca să nu mai vorbim de o altă planetă. Aţi urmat zece ani de şcoală nominală în cadrul departamentului de caritate al Colinei Imperial. Nu aţi excelat niciodată la nimic. În liceu aţi renunţat la cursurile care se ocupau de simbolizare şi aţi urmat în schimb cursuri de lucru manual. Sudură şi reparaţii electronice, ceva de genul ăsta. O vreme aţi încercat tipăritul. După ce aţi ieşit din şcoală, aţi lucrat într-o fabrică de turele de tun, ca mecanic. Aţi proiectat cîteva îmbunătăţiri ale circuitelor la nişte cablaje, dar Directoratul v-a respins inovaţiile ca fiind banalităţi.

- Un an mai tîrziu, rosti Cartwright cu greu, îmbunătăţirile au fost încorporate în Sticla însăşi.

- Începînd de atunci, v-aţi lăsat cuprins de amărăciune. Aţi efectuat revizii ale Sticlei în Geneva şi v-aţi văzut propriile proiecte în funcţiune. Aţi încercat de peste cinci mii de ori să cîştigaţi o clasificare, dar nu aţi avut niciodată destule cunoştinţe teoretice. La patruzeci şi nouă de ani v-aţi dat bătut. La cincizeci, v-aţi alăturat acestui grup de nebuni inofensivi, această societate Preston.

- Participam deja de şase ani la întruniri.

- La vremea aceea nu erau mulţi membri, şi în final aţi fost ales preşedinte al Societăţii. V-aţi investit tot timpul şi toţi banii în nebunia asta. A devenit scopul, obsesia vieţii dumneavoastră. Moore vorbea radios, ca şi cum ar fi găsit soluţia unei ecuaţii complicate. Şi acum deţineţi poziţia de Maestru al Jocului peste o rasă întreagă, miliarde de oameni, cantităţi nesfîrşite de oameni şi materiale, poate singura civilizaţie din Univers. Şi dumneavoastră vedeţi asta numai ca pe un mijloc de a vă extinde Societatea.

Cartwright simţi că se îneacă.

- Ce-o să faceţi? insistă Moore. O să tipăriţi broşurile lui Preston în cîteva trilioane de exemplare? O să distribuiţi imense fotografii tridimensionale de-ale lui, o să le împrăştiaţi prin tot sistemul? O să aduceţi statui, muzee întregi pline de hainele lui, dinţi falşi, pantofi, unghii tăiate, nasturi, altare la care să se prosterneze credincioşii? Aveţi deja *un* monument la care să vă duceţi: rămăşiţele lui lumeşti, într-o baracă rahitică din mahalalele Imperialului, oasele lui ca la expoziţie, moaştele unui sfînt, să le tot atingi şi să te rogi la ele.

Asta plănuiţi voi? O nouă religie, un

nou Dumnezeu de divinizat? O să organizați vaste flote de nave, o să trimiteți nesfîrșite „armade" în căutarea planetei sale mistice? Moore îl văzu pe Cartwright pălind, dar nu se opri. O să ne petrecem cu toții timpul trecînd spațiul prin ciur după Discul ăsta de Flacără, sau cum l-o mai fi chemînd? Aduceți-vă aminte de Robin Pitt, Maestrul Jocului numărul 34. Avea nouăsprezece ani, un homosexual, un înapoiat mintal. A locuit toată viața cu mama și sora lui. Citea cărți vechi, picta tablouri, scria materiale psihiatrice despre fluxul conștiinței.

- Poezie...

- A fost Maestru al Jocului o săptămînă; apoi Provocarea i-a venit de hac - slavă cerului. Se plimba prin jungla din spatele acestei clădiri, culegînd flori sălbatice și scriind sonete. Ați citit probabil despre el. Poate că trăiați pe vremea aceea. Sînteți cu siguranță destul de bătrîn.

- Aveam treisprezece ani cînd a fost omorît.

- Vă amintiți ce plănuise pentru omenire? Întoarceți-vă cu gîndul în trecut. De ce există procesul-Provocare? Întregul sistem al Sticlei există ca să ne apere; ridică și destituie la întîmplare, alege indivizi întîmplători la intervale întîmplătoare. Nimeni nu poate cîștiga puterea și s-o și păstreze; nimeni nu știe ce statut va avea la anul ori săptămîna viitoare. Nimeni nu poate plănui să devină dictator: totul vine și pleacă în funcție de particule subatomice întîmplătoare. Provocarea ne apără de altceva. Ne apără de incompetenți, de iresponsabili și țicniți. Sîntem în deplină siguranță: fără despoți și fără nebuni inofensivi.

- Eu nu 'sînt un nebun inofensiv, mormăi Cartwright, răgușit. Sunetul propriei sale voci îl uimi. Era slabă și pierdută, fără convingere. Zîmbetul larg al lui Moore se lăți și mai mult; în mintea lui nu exista îndoială. Îmi va trebui însă o vreme ca să mă adaptez, termină el sleit de puteri. Am nevoie de timp.

- Credeți că vă puteți adapta? întrebă Moore.

- Da.

- Eu nu cred. Aveți aproximativ douăzeci și patru de ore. Cam atîta durează pînă se întrunește Convenția Provocării și alege primul candidat. Și vor fi o grămadă, din care să tot alegi.

Trupul subțire al lui Cartwright avu o convulsie.

- De ce?

- Verrick a oferit un milion de dolari aur celui care vă va veni de hac. Oferta este valabilă pînă cînd cîștigă cineva; pînă cînd veți fi mort.

Cartwright auzi cuvintele, dar mintea lui nu le înregistră înțelesul. Era vag conștient de faptul că Wakeman intrase în hol și se îndrepta către Moore. Cei doi ieșiră discutînd cu voce joasă. De-abia îi auzea.

Ca un coșmar înghețat, fraza „un milion de dolari aur" îi picura în creier, inundîndu-l. Cei care-și vor încerca norocul vor fi mulți. Cu atîta bănet, un nec putea cumpăra o gamă întreagă de clasificări pe piața neagră. Cele mai ascuțite minți din sistem își vor risca viața pentru asta, într-o societate care era un continuu joc de noroc, o loterie fără sfîrșit.

Wakeman se apropie de el, clătinînd din cap.

- Ce minte frenetică! Au fost o grămadă de lucruri nebunești pe care nu le-am putut capta. Ceva despre cadavre, bombe și asasini și întîmplare. A plecat acum. L-am expediat.

- Tot ce-a spus e-adevărat, gîfîi Cartwright. Are dreptate; nu am ce căuta aici. Nu e locul meu.

- Strategia lui este să te facă să crezi asta.

- Dar este adevărat!

Wakeman dădu din cap cu părere de rău.

- Știu. De-asta e o strategie atît de bună. Dar cred că și noi avem o strategie bună. La timpul potrivit, vei afla despre ce este vorba. Îl apucă brusc pe Cartwright de umăr. Stai jos mai bine. Am să-ți torn ceva de băut; Verrick a lăsat pe-aici niște whisky veritabil, vreo două lăzi pline.

Cartwright scutură din cap fără o vorbă.

- Cum vrei. Wakeman își trase batista din buzunar și-și tamponă fruntea. Mîinile îi tremurau. Eu am să beau un păhărel, dacă n-ai nimic împotrivă. După ce am captat toate motivațiile acelea patologice, amestecate și la o putere înaltă, tare simt nevoia să beau ceva.

(Continuare în numărul viitor)

În românește de
ANCA RĂZUȘ

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (III)

PREMIUL LOCUS (urmare)

_1981/1982_

Roman SF: ***The Many Colored Land*** *de Julian May*
Roman F: ***The Claw of the Conciliator*** *de Gene Wolfe*
Roman debut: ***Starship and Haiku*** *de S.P. Somtow*
Nuvelă: ***Blue Champagne*** *de John Varley*
Nuveletă: ***Guardians*** *de George R.R. Martin*
Povestire: ***The Pusher*** *de John Varley*
Antologie: ***Shadows of Sanctuary,*** *ed. Robert Asprin*
Culegere: ***Sandkings*** *de George R.R. Martin*
Carte nebeletristică: ***Danse Macabre*** *de Stephen King*
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science Fiction***
Editură: Pocket/Timescape Books

_1982/1983_

Roman SF: ***Foundation's Edge*** *de Isaac Asimov*
Roman F: ***The Sword of the Lictor*** *de Gene Wolfe*
Roman debut: ***Courtship Rite*** *de Donald Kingsbury*
Nuvelă: ***Souls*** *de Joanna Russ*
Nuveletă: ***Djinn, No Chaser*** *de Harlan Ellison*
Povestire: ***Sur*** *de Ursula K. LeGuin*
Antologie: ***The Best Science Fiction of the Year, No.11,*** *ed. Terry Carr*
Culegere: ***The Compass Rose*** *de Ursula K. LeGuin*
Carte nebeletristică: ***The Engines of the Night*** *de Barry N. Malzberg*
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***Locus***
Editură: Pocket/Timescape Books

_1983/1984_

Roman SF: ***Startide Rising*** *de David Brin*
Roman F: ***The Mists of Avalon*** *de Marion Zimmer Bradley*
Roman debut: ***Tea with the Black Dragon*** *de R.A. MacAvoy*
Nuvelă: ***Her Habiline Husband*** *de Michael Bishop*
Nuveletă: ***The Monkey Treatment*** *de George R.R. Martin*
Povestire: ***Beyond the Dead Reef*** *de James Tiptree, Jr.*
Carte nebeletristică: ***Dream Makers, vol.2,*** *ed. Charles Platt*
Culegere: ***Unicorn Variations*** *de Roger Zelazny*
Antologie: ***The Best Science Fiction of the Year, No.12,*** *ed. Terry Carr*
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***Locus***
Editură: Ballantine/Del Rey Books

_1984/1985_

Roman SF: ***The Integral Trees***

de Larry Niven
Roman F: ***Job: A Comedy Of Justice***
de Robert A. Heinlein
Roman debut: ***The Wild Shore***
de Kim Stanley Robinson
Nuvelă: ***Press Enter***
de John Varley (în româneşte ***Mesaj sinucigaş,*** Colecţia Romanelor de 10 lei)
Nuveletă: ***Bloodchild***
de Octavia E. Butler
Povestire: ***Salvador***
de Lucius Shepard
Carte nebeletristică: ***Sleepless Nights in the Procrustean Bed***
de Harlan Ellison
Culegere: ***The Ghost Light***
de Fritz Leiber
Antologie: ***Light Years and Dark,***
ed. Michael Bishop
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***Locus***
Editură: Ballantine/Del Rey Books

1985/1986

Roman SF: ***The Postman***
de David Brin
Roman F: ***Trumps of Doom***
de Roger Zelazny
Roman debut: ***Contact***
de Carl Sagan
Nuvelă: ***The Only Neat Thing to Do***
de James Tiptree, Jr.
Nuveletă: ***Paladin of the Lost Ark***
de Harlan Ellison
Povestire: ***With Virgil Oddum at the East Pole***
de Harlan Ellison
Carte nebeletristică: ***Beachmarks: Galaxy Bookshelf***
de Algis Budrys
Culegere: ***Skeleton Crew***
de Stephen King
Antologie: ***Medea: Harlan's World,***
ed. Harlan Ellison
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***Locus***
Editură: Ballantine/Del Rey Books

1986/1987

Roman SF: ***Speaker for the Dead***
de Orson Scott Card
Roman F: ***Soldier of the Mist***
de Gene Wolfe
Roman debut: ***The Hercules Text***
de Jack McDevitt
Nuvelă: ***R&R***
de Lucius Shepard
Nuveletă: ***Thor Meets Captain America***
de David Brin
Povestire: ***Robot Dreams***
de Isaac Asimov
Carte nebeletristică: ***Trillion Year Spree***
de Brian W. Aldiss
Antologie: ***The Year's Best Science Fiction, Third Annual Collection,***
ed. Gardner Dozois
Culegere: ***Blue Champagne***
de John Varley
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science Fiction***
Editură: Ballantine/Del Rey Books

POŞTA REDACŢIEI

MOISESCU VIORICA - 1) Sînt de acord cu opiniile exprimate în scrisoare. 2) Povestirea este de fapt un eseu. 3) Pe viitor, vă rog să dactilografiaţi.

SILVIU PASOL-COSTINESCU - O surpriză plăcută. Treceţi pe la redacţie.

BOTA FLORIN - Sînt semne promiţătoare; continuaţi.

E.T. - Nu se pune problema unui text nesemnat. Pe viitor, vă rog să dactilografiaţi.

CIPRIAN LAURENŢIU-PRICOP - Un text mai bun decît cele anterioare. Ar putea fi reţinut pentru publicare, dar consider că poate fi îmbunătăţit. Trimiteţi un plic timbrat pentru detalii.

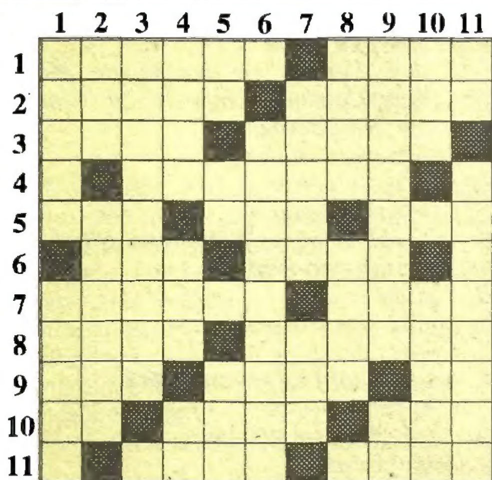
MIHAI DAN PAVELESCU

IMPORTANT

Redacţia noastră, răspunzînd numeroaselor cereri adresate de cei ce doresc să-şi completeze *Colecţia de Povestiri SF*, oferă, contra sumei de *500 lei/exemplar*, copii xerox de bună calitate a oricărui număr, inclusiv din seria veche (numerele 1 - 466).

Livrarea se face pe bază de comandă fermă, virînd suma, prin mandat poştal, în contul societăţii noastre: 30. 34. 01. Banca Agricolă SA - Sucursala Municipiului Bucureşti, cu specificaţia "Pentru C.P.S.F.".

REBUS

ORIZONTAL: 1. Etnograf englez şi istoric al religiilor, autorul monumentalei opere „Creanga de aur" (tradusă şi la noi), în care susţine derivarea religiei din magia societăţilor primitive, reliefînd şi aspectele psihologice şi determinarea ei socială - Pastor englez, fondatorul şcolii filozofice scoţiene, autorul conceptului de „simţ comun" care include, printre altele, şi recunoaşterea existenţei lui Dumnezeu. **2.** Autorul „Istoriei originilor creştinismului", operă fundamentală privind începuturile religiei, în care neagă caracterul divin al lui Hristos şi minunile biblice, chiar dacă fenomenul religiei ca atare este privit cu oarecare simpatie - Prozator şi dramaturg francez, precursor al existenţialismului, care abordează în operele sale („Ciuma", „Omul revoltat") problematica destinului, pe care-l considera absurd şi implacabil. **3.** La fel - Teoretician şi conducător al proletariatului, continuator al materialismului dialectic şi istoric prin numeroase teze, printre care şi aceea a necesităţii propagandei ateiste. **4.** Filosof grec, exponent al materialismului naiv care suţinea că zeii au fost creaţi de oameni după chipul şi asemănarea lor. **5.** Dumneata - Primele imagini! - Ecou (poet.). **6.** A jeli (pop.) - Bătrîni (engl.). **7.** Filozof mistic grec după care lumea ar fi fost creată prin „emanaţie" din fiinţa primordială divină - Personaj mitologic. **8.** Iar (arh.) - A strîmta un orificiu. **9.** Acidul ribonucleic - Marele continent pe care au apărut budismul, confucianismul etc. - Posezi. **10.** Radu Damian - Militant socialist de la sfîrşitul secolului trecut, care a propagat în opera sa publicistică şi literară concepţia materialist-ateistă (Raicu Ionescu) - Asociaţia Sportivă Recolta (abr. uz.). **11.** Foarte serios - Filozof, economist şi istoric englez, al cărui scepticism a cuprins şi sfera religiei, el afirmînd că existenţa lui Dumnezeu nu poate fi dovedită.

VERTICAL: 1. Renumit psiholog vienez, întemeietorul psihanalizei şi autorul lucrării „Totem şi tabu" - Reprezentant de seamă al şcolii neorealiste americane, susţinător al tezei „armoniei" dintre ştiinţă şi religie. **2.** Regiune (abr.) - Filozof materialist şi liber-cugetător englez. **3.** Filozof materialist grec condamnat la moarte pentru necredinţa sa în zei. **4.** Haine de metal - Fir - Bir! **5.** Ene! - Nichel - Aceea. **6.** Savant enciclopedist, gînditor şi scriitor rus care s-a situat, în privinţa religiei, pe poziţii deiste. **7.** Referitor la cap - Pictor francez, autorul pînzei „Prometeu înlănţuit". **8.** Leziune - Oară. **9.** Genialul autor al versului-sintagmă: „Religia? o frază de dînşii inventată" („Împărat şi proletar") - Careu! **10.** Iunie (abr. uz.) - Celebru umanist olandez, critic acerb al dogmatismului religios, autorul lucrării „Elogiul nebuniei", cu un profund caracter antifeudal şi anticlerical. **11.** Des! - Scriitor iluminist francez, adversar al fanatismului, prejudecăţilor şi abuzurilor clericilor.

Dicţionar: OGI, OLDS, ACET, EARA, RNA, HUME, PERRY, BIN.

RADU STOIANOV

Dezlegarea jocului din numărul trecut:

1) SHAKESPEARE; 2) CELINE - MOISI; 3) HL - DANTE - TCS; 4) OVID - ESRO - HT; 5) PER - ACAS - FIR; 6) ET - PLATON - LA; 7) NISTE - SPOP - T; 8) HUL - MIO - TAHI; 9) ASARA - STERE; 10) U - LUNI - E - VIU; 11) ESOP - ROLLAND; 12) REMARQUE - NEA.

Lei 25

I.S.S.N. 1220 - 8620